

Florina ILIS

Fiction-Ltd

Pandemia
veselă și tristă

POLIROM

FLORINA ILIS s-a născut pe 26 august 1968. A absolvit Facultatea de Litere și Școala de Înalte Studii Postuniversitare la Universitatea „Babeș-Bolyai“, unde în prezent este lector dr. la Departamentul de Limbi și literaturi asiatice. A publicat volume de poezie, teatru, eseu și romane, între care *Coborârea de pe cruce* (2001; ediția a II-a, 2006) și *Chemarea lui Matei* (2002; ediția a II-a, 2008). Romanul *Cruciada copiilor* (2005) a fost distins cu Premiul *României literare* și al Fundației „Anonimul“ Cartea anului 2005, Premiul pentru Proză al revistei *Cuvântul*, Premiul pentru Proză al Radio România Cultural, Premiul pentru Proză al Uniunii Scriitorilor din România, Premiul „Ion Creangă“ al Academiei Române, Premiul „Courier International“, Paris (2010). Acesta a fost tradus în limbile ebraică, maghiară, spaniolă, italiană, franceză și sârbă. În 2006 a apărut romanul *Cinci nori colorați pe cerul de răsărit* (tradus în limba italiană), inspirat de experiența sa japoneză. În 2012 a publicat *Viețile paralele* (tradus în limba franceză), distins cu Premiul pentru proză al Uniunii Scriitorilor din România, Premiul *Ziarului de Iași*, Premiul Radio România Cultural, Premiul Colocviului Romanului Românesc de la Alba Iulia, iar în 2018 a publicat romanul *Cartea numerilor*.

*Fiction
Ltd*

© 2020 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Nuvolanevicata/Dreamstime.com

Foto autoare: © Patricia Todoran

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ILIS, FLORINA

Pandemia veselă și tristă / Florina Ilis. – Iași: Polirom, 2020

ISBN: 978-973-46-8237-9

821.135.1

Printed in ROMANIA

Florina ILIS

Fiction-Ltd.

Pandemia veselă și tristă

povestiri

POLIROM
2020

O urăsc!

Într-o zi de sâmbătă dimineața, directorul unei instituții publice oarecare – n-am să-i spun numele din considerație, dar și pentru a evita orice scandal – conducea grăbit o mașină neagră, impunătoare, pe o arteră principală care traversa de la est la vest orașul. Din cauza restricțiilor cauzate de pandemie, străzile erau aproape pustii la acea oră, frumoase și triste. În copacii care străjuiau bulevardul apăruseră cele dintâi semne ale primăverii, dar dimineața era încă răcoroasă. Mașina cu cisternă a firmei de salubritate înainta încet pe marginea drumului, în urma ei venind

un bărbat în salopetă care mânuia cu pricepere trupul de șarpe uriaș al unui furtun de apă cu presiune. Bărbatul de la volanul mașinii negre, un bărbat bine, între două vârste, cu barba tunsă rotund, urmărea strada și asculta distrat știrile de la radio. Se îndrepta spre birou, fiindcă, după cum îi spusese nevastei când plecase de acasă, trebuia să ia din calculatorul de la serviciu niște date pe care nu le avea pe laptop. Adevărul era că nu prea avea stare când venea weekendul și nu era pentru el pedeapsă mai mare decât să petreacă acasă mai mult de zece ore neîntrerupt. Nu mersese niciodată cu gândurile mai departe de constatarea aceasta pe care nu se sfia, oricum, s-o recunoască și cu glas tare. La intersecția de lângă benzinăria unde se oprea uneori să alimenteze, observă, ca în fiecare dimineață de când cu pandemia,

obișnuitul echipaj de poliție. Trecuse zilnic pe acolo, în drum spre serviciu, dar nu-l oprise niciodată nimeni. Acum, poate din lipsă de clienți sau cine știe din ce motiv, observă un polițist subțirel, aparent tânăr, cum se desprinde de lângă mașina de poliție și se apropie de mijlocul drumului. Executând un balet simplu, dar elegant, îi făcu semn să tragă pe dreapta. Directorul se supuse încrezător. Semnaliză corect și opri. Coborî geamul portierei și se pregăti să arate documentele. Directorul nu purta mască de protecție și nici mănuși.

— Bună dimineața! Sunt sergent-major Dumitrescu, vă rog să prezentați actele dumneavoastră. Unde vă duceți?

— Bună dimineața! zise șoferul și îi arătă polițistului hârtia pe care i-o întocmise secretara, cu antetul instituției și cu propria semnătură.

— Nu e corect documentul dumneavoastră! observă sergentul-major senin. Această hârtie vă dă dreptul să mergeți la birou în zilele de lucru, de luni până vineri, dar azi e sâmbătă, când, după lege, toate instituțiile publice sunt închise!

— Poftim?! făcu directorul uluit. Adică cum vine asta? întrebă politicos. Eu sunt chiar directorul instituției! Pentru cineva cu o asemenea funcție nu există zile de lucru! pufni el sigur pe sine. Eu muncesc tot timpul! Nu am program! Dacă e nevoie, merg și sâmbătă, și duminică la birou! În concediu... La mine nu există program fix de opt ore... Până acum mergeam la serviciu în fiecare sâmbătă. Chiar și duminica, dacă a fost nevoie. Mă străduiesc să-mi fac datoria... spuse important, foindu-se în scaunul de piele al mașinii.

Vorbea în fraze scurte, întretăiate, fără cuvinte de prisos sau alte înflorituri. Ținea ferm mâinile pe volan.

— Da! Vă înțeleg! zise polițistul corect, politicos.

Nu i se vedeau prea bine ochii din cauza măștii și a cozorocului de la chi-piu, care îi venea pe frunte, aproape acoperind-o.

— Dar acum suntem în stare de urgență și trebuie să ne supunem regulamentelor militare.

— Vă rog frumos! Mă duc să iau niște documente de la birou. Nu mă întâlnesc cu nimeni! Am nevoie de ele ca să lucrez de acasă, în weekend.

— De ce nu le-ați luat ieri? întrebă polițistul.

— Păi... Ah, am uitat. Ieri am dat o seamă de situații la minister, mă rog!

Cu pandemia asta se cer o mulțime de lucruri. M-am luat cu treaba și am uitat...

— Trebuie să vă amendez, îmi pare rău! spuse polițistul cu o voce subțire, dar amabilă.

Se vede de departe că e foarte tânăr, nepriceput, își spuse directorul. O fi prima lui misiune pe teren. Uniforma îi venea impecabil. Strânsă bine pe trupul subțirel. Era, fără îndoială, încântat de sine și de importanța pe care și-o dădea. Nu părea să fie însurat, un cocoșel tânăr. Așa i se păru bărbatului de la volan. Ce să-i spună unuia ca el?

— Cum să mă amendați?! Nu se poate, domnule!

— Și vă amintesc că pe timpul stării de urgență amenzile nu pot fi contestate în instanță! mai zise polițistul tinerel, cu glas încântător.

— Ce?! Amendă?! Dar eu respect legile statului! Sunt un om corect, responsabil! Nu am greșit cu nimic niciodată! Sunt maniac în privința legilor... Respect cu sfințenie litera legii. Până și angajații mă urăsc pentru asta. Orarul de muncă, fișa postului, obligațiile de serviciu! Totul ca la carte! Cum să mă amendați fiindcă îmi fac datoria...?!

— Dar de ce trebuia să ieșiți tocmai azi?! zise polițistul cu oarecare regret în glas.

— Păi, trebuia! Cum să spun?!

— Chiar trebuia...? întrebă polițistul, cu ceva șăgalnic în glas.

Apoi făcu stânga împrejur și se îndreptă cu documentele directorului înspre mașina poliției cu girofarul în funcțiune. În spatele mașinii de poliție descoperi în oglinda retrovizoare și o dubă a jandarmeriei, dinspre care însă nu se

observa nicio mișcare. Poate că băieții își beau cafeaua în benzinărie, își spuse. Chiar, de ce trebuia să ies tocmai azi? se întrebă încruntându-se ușor. Acel *chiar trebuia* al polițistului, spus fără nicio intenție, răsuci ceva lăuntric. Ca un mic mecanism care fusese acționat din nebăgare de seamă. Ceea ce avea de luat din calculatorul de la birou nu era important. Putea să aștepte și până luni. De ce se sculase din pat, de lângă nevastă-sa, făcuse un duș rapid, își aranjase barba, se îmbrăcase sport, dar elegant și, după ce băuse o cafea și-i spusese nevastei din prag că merge până la birou, se urcase în mașină? Ca să vină să ia o amendă de la încuiații ăștia?! Ce tâmpenie! Pe cine să sune? Pe cine cunoaște, oare, în poliție?! Ia să se gândească! Dar n-avu timp...

— Bună ziua! se apropie de mașina lui un alt polițist.

După mersul sigur, statură și comportament, acesta era fără îndoială șeful băiatului. Purta mască de protecție, mănuși negre. Polițistul se prezintă regulamentar, spunându-și gradul și numele. Rostise fiecare silabă fără să înghită niciun sunet.

— Bună ziua! vorbi iute directorul. O să-mi spuneți și dumneavoastră că nu trebuia să ies din casă! Da, nu trebuia! E adevărat! Dar ce să fac?!

— Trebuie să respectăm regulamentul, domnule! spuse blând și ferm polițistul.

— Știu! acceptă directorul, încurajat de vocea polițistului mai vârstnic. Știu! Și respect legile! Doamne, nimeni nu le respectă mai bine ca mine! Dar trebuie să mă înțelegeți! N-o mai suport!

N-o mai suport și pace! Asta e! Trebuia să ies! Ce să-i faci?! N-o mai suport!

— Pe cine, domnule?!

— Pe nevastă-meă! O urăsc pur și simplu! Mă trezesc dimineața și primul gând e să plec de acasă! Unde? La serviciu! Unde altundeva?! Nu mi se năzare, dar asta e adevărul. Nu știu de când, mai exact. De doi ani, poate, de când am devenit director! Cheltuie cu nepăsare! Și eu trebuie să muncesc! Și sâmbăta, și duminica! Ca un prost!

Polițistul încremeni, fiindcă nu se așteptase la una ca asta. Mașina neagră, scumpă, funcția bărbatului îl pregătiseră oarecum pentru ce avea să urmeze. Era obișnuit cu cei care făceau caz de statutul social ca să scape de amenzi și de sancțiuni. De la vorbele spuse de sus, pe un ton politicos și până la amenințări grave și cuvinte grele, era

obișnuit cu toată gama de argumente ale celor care se credeau mai deștepți și mai norocoși ca alții. Dar așa ceva... Ce să-i spună omului?! Însă îl ungeau pe suflet cuvintele bărbatului. Le înțelegea perfect! Fiindcă și el avea o nevastă acasă. Dacă n-ar fi fost pandemia asta, i-ar fi strâns mâna acestui bărbat din mașină. Ca unui frate bun, care îți spune necazurile...

— Viața alături de ea e un iad! continuă directorul, care, odată pornit, nu mai putea opri iureșul întretăiat al vorbelor sale.

Își tot spunea să se oprească. Că nu se face să-i spui polițistului că nu-ți mai iubești nevasta. Că nu-i treaba lui. Că nu-i preot. Dar cui să le spună? Nu putea să le spună nimănui! Nici măcar lui însuși nu și le spusese vreodată cu atâta sinceritate.

— Nu mai pot sta acasă! În timpul săptămânii, zilele trec cu treburi la serviciu, dar în weekend e iadul, domnule! zicea privind înainte prin parbriz. Ea nu zice nimic către mine. Eu nu zic nimic. Nu ne certăm! N-avem motiv. E mai rău decât dacă ne-am certa. Mai bine ne-am bate, să zbierăm unul la altul, dar nimic. Politicoși! De la distanță părem cea mai fericită familie. Ne-am căsătorit din dragoste, să știi! Am fost colegi de facultate! Era cea mai frumoasă studentă. Am curtat-o până m-am istovit, fiindcă avea mulți admiratori... Dar sunt perseverent de felul meu. Răbdător și perseverent în toate. N-a scăpat de mine și ne-am luat. Am fost fericiți, zic eu... Avem împreună și o fată. Elevă într-a douăsprezecea. O fată frumoasă și deșteaptă. Avem casă mare, lângă oraș, pe o stradă liniștită, cu terasă

care dă spre pădure. Nu ne lipsește nimic! Dar o urăsc! Și nu vreau acum să mă întorc acasă, s-o văd cum se uită la mine de sus. Are așa o căutătură de sus, ca și cum mi-ar da de înțeles că știe tot ce gândesc. De parcă și-ar bate joc de mine! Mă verifică cât rezist... Să nu zic ceva. Se crede deșteaptă. E deșteaptă! Urăsc femeile deștepte, domnule! Și să vedeți cu ce voce mie-roasă, prefăcută mă cheamă la masă... E corectă, bună, săritoare! Nimic de zis! Toți mă fericesc cu așa nevastă, dar eu?! Eu sufăr ca un câine! Nu mai pot, domnule, să rabd! Când mă gândesc că trebuie acum să fac cale întoarsă, mă apucă groaza! Ce să fac până la prânz? Atât mi-a mai rămas, să merg la serviciu, să intru în birou și să mă întind liniștit în fotoliu. Am două fotolii și o canapea în birou, acolo îmi primesc angajații.

Să nu mă tulbure nimeni. Să nu mai am nici asta?! zise pe un ton dramatic și trist, apoi se opri.

— Vă înțeleg! zise polițistul. Îmi pare rău!

Înălță din sprâncene și spuse cu glas tărăgănat, ardelenesc:

— Pofțiți actele! Mergeți sănătos!

Polițistul salută și făcu stânga împrejur. Venise fălos la mașină, cu spatele drept, umerii sus. Dar acum părea gârbovit. Încărcat de ani. Îi făcu impresia că abia se târa. Directorul porni mașina și demară. Din neatenție și tulburare era să dea peste o mașină în intersecție. N-o observase, dar izbuti să frâneze la timp. Celălalt șofer îi făcu un semn nepoliticos cu mâna.

Uf! Ce-a fost asta? se întrebă după ce trecu cu bine de intersecție. Pentru ce i-am spus acelui om toate astea?!

Tainele vieții mele de familie! Sunt, oare, adevărate? Sau am fost un laș, un nemernic și am vrut să scap de amendă? Hmm.

Când acționează telecomanda ca să deschidă bariera la intrarea în instituție, i se păru că nu se mai simte atât de confortabil și fericit ca altădată. Din ghereta lui, portarul îl salută ceremonial.

A doua zi, fiind duminică, născoci altceva ca să iasă din casă. Luă câinele, îl puse în mașină și-l scoase la plimbare. Trecu din nou prin intersecția cu principala. I se păru că cei doi polițiști care stăteau și acum la datorie îl recunoscuseră și-l lăsară să treacă. Fu mulțumit. În timpul săptămânii, lucrurile decurseseră ca până atunci. Adică nu-l mai oprise nimeni. Într-una din zile, când trecu din nou prin intersecție, observă la un

moment dat că polițistul cel mai vârstnic îi făcu un semn de recunoaștere. I se păru că-l salutase. Asta îl enervă. Ce dracu'! își spuse. Suntem frați acum?! Dacă i-am făcut o mărturisire! Se crede egalul meu!? Trecură două săptămâni. Nu făcu nimic între timp și nici n-o puse pe secretară să-i ticluiască o altă hârtie cu care să se deplaseze în deplină legalitate. Și ieși din nou din casă, duminică, la prima oră. Tot ca să meargă la serviciu. Copacii frumos tunși de pe marginea bulevardului înfrunziseră între timp, iar iarba care străjuia trotuarul sclișea din loc în loc, ca și cum ar fi fost stropită de rouă. După urmele de apă de pe marginea drumului, se vedea că mașina firmei de salubritate își făcuse datoria. Coborî geamul mașinii ca să pătrundă până la el aerul proaspăt al dimineții. Liniștea măreață a acelei

duminici nu era tulburată decât de tri-
lurile păsărelelor care, în mod ciudat,
de când începuseră restricțiile de circu-
lație, se auzeau mai puternic ca niciodată.
Și, de departe, ca un vuiet deznădăjduit,
răzbăteau sirenele ambulanțelor. Unul
sau doi alergători matinali își făceau
exercițiile pe trotuar. Ar fi putut să pară
o duminică obișnuită, dacă n-ar fi fost
măștile de protecție de pe chipul aler-
gătorilor, sirenele ambulanțelor și ceva
în aer, nedeslușit. Ca o durere surdă,
dar persistentă. La buletinul de știri
de la radio se anunța trista statistică a
zilei. La intersecție fu văzut și oprit. Îl
recunosc după mers pe polițistul cel
tinerel.

— Bună ziua! Sunt sergent-major
Dumitrescu! Actele la control, vă rog!

— Bună ziua! Pofțiți!... Vă rog frumos,
este șeful dumneavoastră de serviciu?

Fiindcă aş vrea să vorbesc cu dânsul.
Se poate? Ceva personal...

Tânărul poliţist se uită lung peste mască, avu o tresărire în ochi, ca atunci când ți se pare că recunoști pe cineva, dar nu zise nimic. Făcu doar stânga împrejur. Și nu trecu mult timp până apăru poliţistul mai vârstnic.

— Bună ziua! Cu ce vă pot fi de folos? Ah, dumneavoastră sunteți, domnule director! zise acesta cu un glas amical, pe care-l folosesc bărbații când barierele sociale îi despart, dar îi apropie totuși fie o pasiune comună, ca fotbalul, de exemplu, fie un mic secret, despre femei, de cele mai multe ori. Ce bine că vă văd! Aș vrea să vă mulțumesc!

— Pentru ce? făcu uimit bărbatul din mașină, clipind neîncrezător spre polițist.

— Nu știu cum se face... N-aș putea să vă lămuresc, dar vorbele dumneavoastră de data trecută m-au făcut să mă gândesc! Da, gândim și noi, polițiștii, să știți! se scuză cu o voce prietenoasă.

— La ce?

— La faptul că nici eu nu-mi doream să stau acasă...

Se opri o clipă, căutând să vadă dacă bărbatul din mașină își dă seama despre ce vorbește. Apoi, încurajat de zâmbetul lui, continuă încrezător, chiar vesel.

— Ați vorbit parcă în numele meu! Am înțeles adevărul și că, în ciuda efortului, nici eu nu mă împăcam cu nevasta! Mereu îmi doream să ies pe teren. Să fac ore suplimentare. Am înțeles că viața trece și ne chinuim unul pe altul. Inutil. Și am decis să divorțăm. Și să vedeți culmea ironiei! Era și

nevastă-mea de acord cu asta, doar că nu știa cum să mi-o spună. Ca să nu mă supere, chipurile. Vă mulțumesc! V-aș strânge mâna, dar nu se poate! Vă invit la o bere după ce trece treaba asta cu pandemia...

Invitația o rosti cu jumătate de gură, moale, fiindcă, sesizând încremenirea de oficial de pe chipul bărbatului, nu mai știu dacă se cuvine...

— Și dumneavoastră, ce mai faceți? Mergeți la serviciu?

— Da! mormăi directorul uluit și se foi neliniștit în scaunul de piele al mașinii.

— Ei, vă doresc numai bine! Și sănătate! spuse polițistul pe un ton profesional.

Îi înmână ceremonios actele. Salută regulamentar cu mâna la chipiu, își înclină ușor capul și se întoarce pe

călcâie, îndreptându-se spre mașina poliției cu girofarul clipind. Mergea drept, milităros. Ușor, ca o pasăre.

O iubesc!

Marius își aducea bine aminte cum în seara aceea de vineri aruncase o ultimă privire biroului înainte de a pleca acasă. Fusese ultima zi de muncă la birou, deoarece, la începutul săptămânii următoare, din cauza stării de urgență, toții angajații firmei aveau să-și continue activitatea de acasă. Își privise biroul întrebându-se ce ar trebui să mai ia cu el, ceva de care să aibă nevoie în perioada care urma. Contemplase totul atent, dar nu găsi nimic interesant și nici necesar. *Post-it*-uri colorate, împrăștiate pe birou, micul glob pământesc, cutia cu creioane și pixuri, agrafe, capul de

ghips al lui Goethe (primit cadou de la niște colegi care fuseseră la Frankfurt), un cactus despre care nu putea spune dacă mai trăiește sau nu, fiindcă arăta la fel ca atunci când îl primise, o agendă de birou și alte fleacuri. Privirea îi căzuse și asupra fotografiei (*selfie*) pe care și-o făcuse la concertul lui Passenger din München și pe care scrisese data cu un marker: 15.08.2018. Fotografia fusese prinsă în pioneză pe peretele de rigips care despărțea biroul său de cel din față. Întinse mâna și luă fotografia, apoi, mulțumit, își aruncă rucsacul pe umăr și ieși din birou.

La ușă se alăturase celorlalți colegi și părăsi împreună cu ei clădirea de birouri. Pe trotuarul din față își luară la revedere, zgomotoși și înduioșați întru câtva de despărțirea lungă, dar și de situația cu noul virus, deși nu existau

între ei cine știe ce legături de prietenie. Nu-și exprimau înduioșarea în cuvinte, fiindcă, de felul lor, vorbeau puțin, ci în multe gesturi, clipiri din ochi și zâmbete fără rost. Își strânseseră mâinile și, în sfârșit, se despărțiseră, promițându-și să comunice pe net și altele. În stația de autobuz, Marius rămăsese doar cu o colegă cu care, când se întâmpla să iasă deodată de la serviciu, călătorea câteva stații. Nu-și amintea câte. Nu era o fată foarte vorbăreață și nici genul care să iasă în evidență. Era drăguță, amabilă, dar indiferentă, de felul fetelor care visează mult și citesc tot ce le cade în mână, fără deosebire. Se îmbrăca neglijent, însă nu din lipsă de bun-gust, ci fiindcă nu puneă preț pe asta, iar această nepăsare îi dădea un farmec aparte. Când avea să se gândească mai târziu la ea, nu și-o amintea altfel decât

în cămăși colorate, din aceeași croială, și, veșnic, în blugi. Toamna sau iarna își mai amintea că îmbrăca peste cămăși pulovere, de regulă largi. Avea un păr frumos, lung, pe care Marius o suspectase că nu și-l pieptăna aproape niciodată, dar îi cădea atât de bine, încadrându-i chipul luminos, încât părea că abia ieșise de la un stilist. Nu-și amintea însă vocea ei și acest lucru îl îngrijoră oarecum când fata coborî undeva, la o stație și-și dădu seama că nu o va mai vedea pentru câțva timp. *Only know you love her when you let her go*, îi trecu prin minte fugitiv versul din piesa *Let Her Go* de Passenger. Să o iubească fără să știe? se întrebase atunci intrigat. Schimbaseră totuși câteva cuvinte în autobuz. Despre niște aplicații pe telefon. Îl rugase să-i trimită *link*-ul unui site de jocuri. Mai discutaseră despre

noul virus. El făcuse un joc de cuvinte cu virusul COVID-19 și nu mai știu ce viruși de computer. Râseseră. Vorbiseră cu nostalgie și despre colegi. Invocaseră conversațiile tâmpite din pauzele de țigară și graba cu care se aruncau în pauzele de masă pe eternele *salad box*-uri pe care scria numele fiecăruia. Fuseseră de acord că o să le lipsească toate astea. Și cafeaua bună și fierbinte de la automat. Se despărțiseră în grabă, fiindcă ea realizase târziu că trebuia să coboare. Abia reușise să se strecoare pe ușă înainte să se închidă automat. Și atunci a simțit prima oară junghiul la inimă. O iubesc, oare? s-a întrebat neliniștit.

Marius terminase Facultatea de Litere și dorise să devină scriitor sau, mă rog, cineva care să scrie: versuri, teatru, romane, articole în presa literară, orice.

A făcut un masterat cu titlu promițător, la o altă facultate, dar care, în lipsa relațiilor sociale, nu-l putea ajuta cu nimic în viață. După toate astea s-a trezit la douăzeci și patru de ani că nu știa încotro s-o apuce. Nu găsea niciun motiv să revină în orașelul în care se născuse. N-a stat mult pe gânduri și, sfătuit de un prieten care lucra la o firmă de IT, a făcut niște cursuri de programare și s-a angajat rapid. În cei cinci ani de când lucra numai pe calculator, progresase mult, iar acum i se părea că *job*-ul de programator îi aducea și unele satisfacții. Cât despre cele financiare, era convins că leașa unui profesor de română sau a unui *scriitor* oarecare nu i-ar fi putut aduce niciodată satisfacțiile pe care i le aducea salariul de programator. Chiar dacă își spusese la început că va fi doar o slujbă

temporară, până se va pune pe picioare, se împăcase deja cu ideea că asta va face de acum înainte. Era mulțumit de salariu, fiindcă își putea permite o chirie într-un apartament din oraș pe care-l împărțea cu un băiat, dar și să comande zilnic mâncare, ceea ce-l scutea de grija gătitului. Se putea gândi să-și cumpere, în viitor, un apartament și, eventual, să-și întemeieze o familie, ca toți ceilalți colegi din firmă. Era încrezător, dar parcă îi lipsise mereu ceva. Nu fusese niciodată îndrăgostit! Devenise fan al lui Passenger fiindcă descoperise că era născut în aceeași zi cu cântărețul britanic, dar și fiindcă, atunci când ascultase prima oară piesa *Let Her Go*, îl intrigaseră teribil versurile. *Știi că o iubești doar atunci când o lași să plece, afli că îți lipsește soarele numai când începe să ningă, realizezi că nu-ți place să*

călătorești abia când pornești la drum,
spunea refrenul. Decalajul ăsta între
simțăminte și conștientizarea trăirii unei
emoții abia după epuizarea ei îi dăduse
de gândit, fiindcă recunoștea în toate
propria lui încetineală și neîndemânare.
Nu fusese niciodată îndrăgostit. Nu sus-
pinase sub lună, așteptând pe alei sin-
guratice sau în cafeneaua preferată. Nu
scrisesse mesaje de dragoste și nu cum-
părase flori niciunei femei, în afara pro-
fesoarelor de la școala generală sau de
la liceu. Și nu ținuse niciodată de mână
o fată. Nu era firesc! Își dăduse seama
apoi că nu cunoștea prea multe fete.
Cele câteva cu care lucra la birou se
căsătoriseră cu băieți din firmă. Făcuseră
nunți spectaculoase, cu care se lăuda-
seră atât înainte de nuntă, cât și multă
vreme după aceea, postând peste tot
pozele și filmările aeriene. Singura colegă

nemăritată era cea de la care își luase un rămas-bun grăbit în seara de vineri, 13 martie.

Dacă n-ar fi fost povestea asta cu virusul, cu starea de urgență și munca de acasă, e posibil ca nimic să nu se fi întâmplat în acea seară. Adică, la fel ca până atunci, când mai călătoriseră împreună, să se despartă grăbiți, nepăsători, obosiți și dornici fiecare să ajungă cât mai repede acasă. O iubesc! își spusese după ce ușile se închiseseră automat în spatele fetei, iar autobuzul îi păruse, dintr-odată, întunecat și mohorât. Simțământului de stinghereală și de nerăbdare ca fata să coboare cât mai repede și să nu fie nevoit să mai facă conversație îi luase locul o emoție puternică, o duioșie și, mai ales, o mare tristețe la gândul că nu avea s-o mai vadă cine știe cât timp, dacă se va prelungi

starea de urgență. Toate astea și le amintea acum foarte bine. Se întrebase cu groază ce i se întâmplase. Apoi, toate căpătaseră în mintea lui alte proporții. Fata, care înainte i se păruse doar drăguță, îi apăru dintr-odată înzestrată cu o frumusețe nemaipomenită. Părul îi era mai mătăsos decât putuse concepe vreodată vreun scriitor descriind cele mai frumoase eroine din romane. Iar ochii adânci, visători căpătaseră reflexe de pietre prețioase și sclipiri de stele. Își aminti toate poeziile de dragoste pe care le învățase la facultate și care nu-i spusese nimic, dar care, iată! dintr-odată, dobândiseră niște înțelesuri fundamentale. Era îndrăgostit, oare?! Bluzele ei colorate deveniseră în imaginația lui expresia rafinamentului și a eleganței absolute, iar lipsa fardurilor nu făcea decât să dezvăluie frumusețea

naturală a fetei. Se necăjise că nu-și amintea vocea ei, dar asta nu-l împiedicase să viseze și să-i atribuie suavități muzicale nemaipomenite. Starea de emoție se amplificase când ajunsese acasă și, pentru prima oară, apartamentul drăguț în care locuia cu chirie i se păru mic, modest și neîncăpător. Înainte de a adormi, mai visase mesele frumos aranjate de nuntă, după cum văzuse în pozele colegilor, buchete de flori colorate și asortate cu fețele de masă și cu șervețelele savant îndoite, pahare frumos rânduite după o etichetă riguroasă și greu de descifrat de către profani. Când colegii lui vorbiseră despre pregătirile de nuntă și, apoi, despre nunțile lor, Marius se simțise mereu ca un străin acceptat din bunăvoință la practicarea unui cult secret ale cărui criterii de selectare i se păruseră întotdeauna greu,

dacă nu imposibil de îndeplinit. Și iată! în acea seară i se păruse că nimic nu era totuși pierdut și că ziua în care ar putea să se fălească, la rândul lui, cu pozele de album ale nunții sale nu erau departe. Visă și a doua zi. Apoi, la fel, duminică, după ce se îmbătase iar cu reverii nenumărate, adăugând noi detalii și elemente surprinzătoare visului. De luni, *reveni* la muncă, începând activitatea de acasă. Se cufundă în algoritmi și alte operații dificile. Se strădui să rezolve niște aplicații mai complicate. Pe scurt, făcuse tot ce trebuia ca să dovedească șefilor că muncea și de acasă la fel de bine, poate chiar mai eficient decât de la birou. Treaba mergea foarte bine și nu diferea prea mult de ceea ce făcea la firmă. În fiecare seară trimitea raportul zilei, apoi se tolănea pe canapeaua de la IKEA, singura

piesă de mobilier pe care-o cumpărase, mândrindu-se cu asta, și se uita la filme. Dar, înainte de culcare, se gândea seară de seară la fată. S-au împăcat și s-au despărțit de nu știu câte ori în cele două luni de izolare. Își închipuise o mulțime de gesturi frumoase pe care le-ar fi putut face ca s-o impresioneze. Într-o zi de duminică se străduise să-i scrie chiar și un poem de dragoste. O zi întreagă se chinuise cu poemul, dar, când să i-l trimită, renunțase brusc. Nu i se mai păruse atât de emoționant ca atunci când îl scrisese. A înțeles atunci că a scrie poezie de dragoste e cel mai greu lucru cu putință. Urmărise pe rețelele de socializare tot ce postase ea. De obicei posta puțin, în general făcea *share* la diverse *link*-uri. Căuta în acele *link*-uri, pe care le accesa cu religiozitate, înțelesuri despre pasiunile ei,

încercând să deslușească, în spatele imaginilor sau cuvintelor altora, interesele fetei. Dădea *like-uri* la postări cu cai. Îi plăceau caii așadar! Făcea *share* la evenimente virtuale, cum ar fi expoziții de artă graffiti. Nu știa nimic despre cai, iar arta graffiti pur și simplu n-o înțelegea, dar toate astea i se părură înduioșătoare, nemaipomenit de frumoase, unice. Ba mai mult, cuvântul *graffiti* îl strecurase și în poemul pe care încercase să-l scrie. Se înfuriase pe sine de mai multe ori, blestemându-și neștiința și incapacitatea de a spune ce trăia. De mai multe ori își propusese să-i trimită mesaje și să-i mărturisească toată emoția inimii, dar ceva nelămurit îl împiedica. Nu era atât timiditatea, cât gândul la ce ar crede ea despre toate astea. Adică ar fi fost firesc să fie neîncrezătoare și uluită. Lucrau în același

birou de vreo trei ani, cine mai știe exact de când, se văzuseră aproape zilnic și nu se întâmplase nimic. Iar acum, dintr-odată, să se trezească cu mesaje arzătoare de dragoste... O, nu putea fi de conceput! își spunea, punându-se în situația fetei.

Timpul de izolare trecu greu, dar își puse mari speranțe în revenirea la muncă. Suferi îngrozitor când președintele țării prelungi starea de urgență. Se enervă de-a binelea când află că ar fi posibil ca nu toți angajații firmei să reînceapă în același timp munca. Se va face un program eșalonat, anunțat de patron. Ca să fie sigur că se vor respecta cu strictețe noile reguli și normele de distanțare socială. Se emoționează când o văzu pentru câteva secunde la una dintre ședințele virtuale și se posomorî când află că optase și ea pentru propunerea

de a continua activitatea de acasă. Apoi, gândul înfiorător, dureros și de neimaginat că ea ar putea avea pe altcineva îl chinui mai multe zile, aducându-l într-o stare înfiorătoare de tristețe și chiar deprimare. Rămăsese singur în apartament, fiindcă colegul lui se retrăsese la cabana părinților de la țară. Lucra de acolo și-i trimitea poze cu răsăritul și apusul soarelui dincolo de crestele îndepărtate ale munților, îmbinu-l să i se alăture. Nu plecase din oraș în timpul stării de urgență, iar zilele se scurseseră aproape identic. Ieșise de câteva ori la magazinul de la partea blocului ca să-și cumpere cele necesare. Pierduse șirul zilelor care se succedaseră invariabil, dar își îndeplinesc cu conștiinciozitate toate activitățile de serviciu.

Veni însă și ziua mult așteptată a reîntoarcerii la firmă. Cu o zi înainte fusese ziua lui. Fusese felicitat de toți colegii, cu care petrecuse câteva minute amuzându-se on-line de filmulețul pe care i-l pregătiseră de ziua lui. Era un filmuleț compus din mesajele rostite de fiecare din izolare. Îl urmărise în reluare întreaga zi. Inima îi bătea cu putere când apărea și ea în clip. Le promisese tuturor o petrecere după redeschiderea teraselor. Așteptase cu nerăbdare prima zi de muncă fiindcă, din prima grupă de angajați care mergeau la birou, făcea parte și ea.

Se trezise devreme ca să-și aranjeze barba, dar se descurcă bine, fiindcă exersase mult în perioada de izolare, vizionând pe YouTube filmulețele unor bărbieri cunoscuți. Se îmbracă atent și

el, care era veșnic în întârziere și lent dimineața, ajunse primul la birou. Veniră apoi și ceilalți. Dar, din cauza restricțiilor impuse de situația creată de noul virus, fiecare era atent la păstrarea distanțelor. Se salutară de la depărtare. Birourile nu fuseseră distanțate, dar, întocmindu-se două grupe de lucru, jumătate dintre colegi lipseau, de aceea se păstrase între angajați câte un loc liber. Toată lumea purta mască și mănuși. Ea își prinsese părul la spate, având gura și nasul acoperite de o mască colorată. I se păru că deslușește pe mască o imagine de graffiti. Și, contrar așteptărilor sale, totul se petrecu ca de obicei. Se așezase fiecare la biroul lui. Și se cufundară în munca zilnică, obișnuită, deoarece știau cu toții ce au de făcut. Nedumerit, căută să trezească în inima lui simțămintele pe care le trăise în cele

două luni de izolare. Dar totul fu în zadar! Îi trecu prin minte toată gama de stări trăite în acea perioadă, dar, cu toate că se înduioșa, acele stări nu-l mai tulburau. E, oare, cu puțință să iubești cu atâta înflăcărare și, dintr-odată, să nu mai simți nimic?! Ca și cum ai da din neatenție un *delete* și ar dispărea tot algoritmul unui program pe care rulezi filmele preferate?! Ce o fi asta? se mai întrebă. O iubesc? Sau nu? Făptura ei care i se păruse atât de drăgălașă în imaginație, cămășile pe care i le iubise în absență, părul nepieptănat, lipsa farfurilor, toate aceste lucruri care dobândiseră în închipuire sensuri sublime, de-o rară și neasemuită frumusețe, unde dispăruseră? Când se salutară de dimineață, i se păru mai scundă decât și-o amintea, o fată obișnuită, nici mai frumoasă, nici mai urâtă ca altele. Constată

cu surprindere că era mai puțin strălucitoare, iar masca cu desenul graffiti i se păru neinspirată, oribilă. Când realizează toate astea, se simți brusc ușurat, dar și tulburat. Ușurat că scăpase de-o nenorocire mare. Cine știe încotro l-ar fi dus toate stările neliniștitoare și junghiurile la inimă! I se părea că scăpase la limită de un virus îngrozitor, pe care-l anihilase în ultima secundă cu un program elaborat sub presiunea că întreg sistemul de operare i s-ar fi dus naibii, dacă n-ar fi acționat rapid. Acum putea respira din nou mulțumit. Dar și tulburat, fiindcă toate visurile la care năzuise, aranjamentele florale, fețele de masă în culori vii, tortul etajat al miresei, dansul mirilor și pozele de la nuntă i se păreau că se depărtaseră din nou de el, pentru totdeauna! În aceste stări tulburi își petrecu prima zi de muncă de la birou.

Sentimentul de stânjenală din pauzele de țigară era ceva nou pentru toată lumea și fiecare se străduia să pară cât mai natural. Erau tineri și le era mai ușor, dar gândul că virusul teribil se putea infiltra ușor oriunde era mereu prezent, ca un cui otrăvit în mintea tuturor.

Își pusese însă mari speranțe de clarificare a stării de confuzie în care se găsea în timpul călătoriei de întoarcere cu autobuzul, dar fusese atât de buimăcit de ziua aceea, încât nu reuși să adauge nimic în plus. Vorbiră despre lucruri întâmplătoare, banale. Era, de altfel, și destul de incomod să faci mărturisiri de dragoste cu masca aceea groaznică pe față.

Când a ajuns acasă, s-a învârtit neliștit prin apartament. Nu știa ce să creadă. A deschis televizorul și, invariabil, pe

toate canalele se dădeau numai filme de dragoste. Dar el nu mai simțea nimic! Nici încântare, nici bucurie. Ce-l împiedica, oare, să-și trăiască viața?! O va lua a doua zi de la capăt? Cu trezitul de dimineată, aranjarea bărbii, munca de la birou, pauzele de țigară, meniul fix al comenzilor de mâncare... Într-un târziu și-a scos telefonul și l-a sunat pe prietenul lui care rămăsese la cabană.

— Ascultă, l-a întrebat direct, cum e posibil să-ți placă o fată atât de mult când n-o vezi, iar când dai cu ochii de ea să nu mai simți nimic? De parcă ai fi împietrit... Crezi că se poate așa ceva?

— Nu e posibil! i-a răspuns prietenul lui. Ori o iubești, ori n-o iubești! Dacă nu mai simți nimic când o vezi înseamnă că n-o iubești! Clar!

— Da, ai dreptate! E clar! a zis și a închis.

Dar, după ce a închis, l-a năpădit din nou înduioșarea. Și dragostea. Fata a devenit din nou frumoasă. Și strălucitoare. Actorii din filmul la care se uita amuțiseră, ascultând, parcă, gândurile lui minunate și pătimișe. O iubesc! și-a spus. Și și-a petrecut seara amețindu-se din nou cu poezia iubirii. Măine, mâine... a șoptit și a adormit purtat de vise...

Corona

În avionul care făcea cursa dintre București și Cluj călătorea Dora, care se întorcea acasă după un an petrecut departe, în Japonia, cu o bursă de studii. Fusesse norocoasă, deoarece prinsese probabil ultimul zbor către Europa. Din cauza noului virus se anulasera aproape toate zborurile comerciale. Lângă ea, pe locul de la culoar, ședea un bărbat care venea din Grecia și care, aflând că studenta se întorcea din Japonia, începu să-i pună întrebări, curios. Întrebări legate în special despre noul coronavirus. Dora aflase destul de puține lucruri despre situația din Japonia, iar

despre ce se întâmpla în țară și în Europa, nimic mai mult decât îi spusese părinții, adică ceva foarte vag. Abia la București, în aeroport, realizase că se întorcea într-o țară în care se declarase stare de urgență, dar nu-și închipuia că lucrurile erau atât de grave. La cei douăzeci de ani pe care-i avea, când n-ai gustat încă din *paharul vieții*, cum se spune, viața, bolile sau moartea reprezentau încă niște idei care se răsfrângeau asupra ei de departe, din paginile bine scrise ale romanelor, tulburând-o uneori, dar fără s-o atingă. Profitând de neștiința fetei, vecinul de scaun îi povesti, pe tot parcursul zborului până la Cluj, despre situația groaznică din Italia, unde virusul curmase atâtea mii de vieți omenești. Recunosc cu voce scăzută că trăia în Italia, dar o asigură că nu venea din zona cu

probleme, fiindcă locuia în sudul țării, și că în ultimele două săptămâni se perindase prin Grecia, la sora lui, care se stabilise acolo de mai mulți ani. Bărbatul, care era de loc din Bistrița, avea de rezolvat în țară probleme urgente, legate de o moștenire după moartea părinților, altfel n-ar fi venit *acasă*, în România, în vremurile astea groaznice de pandemie. Nu știa însă dacă se va putea întoarce *acasă*, în Italia.

Pe Dora o cam durea capul după o călătorie atât de lungă, aflându-se pe drum de mai bine de douăzeci de ore, și era obosită, dar îl asculta pe bărbat cu zâmbetul pe buze, politicoasă. După un an petrecut în Japonia, totul i se părea dintr-odată foarte nou, aproape neobișnuit. Din cauza rezervei excesive și a politeții japonezilor, uitase că printre însușirile minunate ale poporului

nostru se numărau curiozitatea și dorința de comunicare, căreia, elegant, putea să-i spună amabilitate sau, mai puțin elegant, gândi fata, lipsă de respect și indiscreție – pentru că nu-i veni altceva în minte. Și, brusc, din acest punct de vedere, i se făcu dor de Japonia. Bărbatul îi mai povesti despre bătrânii care mureau în spitalele din Italia, despre faptul că în nordul țării toate magazinele se închisera și că oamenii erau obligați să stea în case, izolați. Că nu puteau ieși decât cu declarație pe propria răspundere și numai pentru cumpărături de strictă necesitate. Îi mai spuse că în sudul țării, unde locuia el, în unele zone din Sicilia, controlul îl preluase mafia, fiindcă acolo mai funcționau încă legile clanurilor, imposibil de înlăturat. În ceea ce-l privea, îi mergea binișor, avea o firmă de construcții din care

făceau parte mulți români, dar se lăudă că își câștigase o bună reputație printre italieni, pe care, de altfel, nu se sfii să-i critice teribil. Afirmă că sunt mai răi ca românii. Că sunt gălăgioși, mincinoși și neserioși. Și naiba știe câte i-a mai zis, deoarece fata își cam pierdu răbdarea și, chiar dacă i-a dat de înțeles că nu-l asculta, uitându-se pe geam, n-a putut să-l facă să tacă. Ca s-o antreneze în discuție, bărbatul o întreabă cum s-a rezolvat până la urmă situația în *China*, dacă tot venea de acolo. Atunci Dora îi explică că nu venea din China, ci din Japonia și trebui să facă un oarecare efort să răspundă, deși acum o durea capul îngrozitor și i se părea că ochii i se închid încet, din cauza oboselii.

Plecaseră de pe aeroportul Haneda cu o zi înainte și nu izbutise să se odihnească defel timp de treisprezece ore,

cât durase zborul de la Tokyo până la Istanbul. Călătorise lângă un japonez care a dormit tot timpul, s-a trezit doar ca să mănânce, de parcă era programat, apoi a închis ochii ca la comandă și a continuat să doarmă nemișcat. Îi invidia pe japonezi pentru că erau atât de disciplinați. Având loc la geam, ca să nu-i deranjeze pe cei doi pasageri din stânga ei, încercase să iasă la toaletă doar în timpul servirii mesei, când aceștia nu dormeau. Locul de la culoar fusese ocupat tot de un japonez, dar cei doi conaționali nu vorbiseră deloc. Cu câtă invidie se gândea acum la comportamentul lor, obligată fiind să-l asculte pe *italianul* de Bistrița vorbind neconținut. Fu tentată să-i povestească despre cei doi japonezi care tăcuseră timp de treisprezece ore, dar se abținu politicoasă.

Nu putuse să adoarmă în avion și din cauza unui fel de rău de mișcare care se manifesta ca o amețală ciudată, își simțise capul, pe tot parcursul zborului, ca învăluit în ceață. La București a făcut o escală de câteva ore și și-a mai revenit, dar, în locul amețelii, se instalase oboseala. Se simțea sfârșită, cum nu mai fusese niciodată. Nu-și amintea ca în urmă cu un an, când călătorise pentru prima oară cu avionul, dinspre țară spre Japonia, să fi trăit asemenea stări. Acum nu se mai gândea decât la faptul că, în scurt timp, urma să ajungă la Cluj și că tatăl o aștepta cu mașina, apoi va merge la Zalău, acasă. Toate i se învârtteau în cap și nu aștepta decât momentul când va ajunge, în sfârșit, în brațele bunicii, care îi promisese plăcinte. Nu-i fusese dor de altceva în Japonia decât de plăcintele cu

varză și brânză ale bunicii Maria și de grădina de acasă, plină de flori. Știa că plăcintele cu varză o așteaptă calde, numai bune de mâncat, cât despre florile din grădină, să vină primăvara și atunci, o, da! Dacă avem noroc, zisese mama, înflorește magnolia până ajungi tu! Și lălelele... În Japonia venise deja primăvara și înfloriseră cireșii, pe care avusese norocul să-i prindă în toată splendoarea lor. Privind însă de la ferestrele înalte din spațiile de așteptare din Otopeni, observase că în țară primăvara era cu un pas în urma celei japoneze și că pomii abia începuseră să înflorească.

Când se servi în avionul de Cluj mâncarea, care consta într-un sendviș cu șuncă, aproape i se făcu rău de la miros, iar sucul de portocale pe care-l bău i se păru că are gust de medicamente.

Ceru și un pahar de apă minerală, dar bulele de gaz care i se spărgeau în cerul gurii o amețiră, iar urechile, din cauza presiunii, cedară. Vecinul de scaun turuia în continuare și, pentru că observă că fata nu mâncase sendvișul, se arată interesat să se servească. Dora i-l oferi, iar el, după ce-i desfăcu ambalajul, îl înghiți cu lăcomie, dezvelindu-și dinții sănătoși într-un zâmbet larg, de mulțumire. Câteva firimituri din chiflă i se opriseră în perii bărbii tăiate scurt. Se scuză că avioanele îi provoacă foame, poate și din cauza fricii de zbor! recunoscuse deschis. Nu are logică, știa, dar îi era cumplit de frică cu avionul! De aceea vorbea mult, fiindcă el, de felul lui, era tăcut... Își scutură apoi firimiturile de pâine de pe tricou, îndepărtându-le cu mâna. Șterse meticulos măsuta din fața lui cu un șervețel și își bău sucul de mere. Mărturisi

că abia aștepta să aterizeze, deoarece era nerăbdător să fumeze o țigară. Mai spuse ceva despre mașina închiriată de la aeroport, dar fata nu-l mai putu urmări, pentru că era deja cu gândul la patul din camera ei, la perna moale și la plapuma ușoară, de fulgi. Îi mai văzu în închipuire pe tata, pe mama și pe bunica venind unul după altul, deschizând încet ușa, băgând capul și urându-i noapte bună. Abia aștepta s-o vadă pe bunica Maria și să-i vorbească despre Japonia, să stea amândouă la povești, așa cum făceau de multe ori seara, înainte de culcare. Fetei îi era mai ușor să-i spună bunicii toate nimicurile care-i treceau prin minte, fiindcă ea o crescuse, părinții fiind mereu ocupați cu serviciul. Bunicii, pe care o adora și de care-i fusese cel mai dor în anul petrecut în Japonia, îi spunea totul. Bunicii

Maria i-a povestit când, pentru prima oară, într-a șasea, a primit un mărtișor de la un băiat. Tot ei i-a spus și despre primul ciclu. Mama aflase abia după un an că fetei îi venise deja ciclul. Cât despre faptul că n-a simțit nimic când, la banchetul de absolvire a liceului, a sărutat-o pentru prima oară un băiat, tot bunicii i-a spus. Și tot bunica a susținut-o când și-a anunțat părinții că vrea să studieze limba japoneză și că nu mai dă la medicină, cum ar fi dorit ei. Pe bunicul nu l-a cunoscut, acesta murind de atac de cord chiar în anul în care s-a născut ea.

Ca prin vis, Dora auzi vocea pilotului care anunța că, în scurt timp, avionul va ateriza la Cluj. Dintr-odată avu sentimentul că Japonia, unde trăise în ultimul an și se simțise minunat, se îndepărtase la mii de ani-lumină. Luptă

cu senzația de toropeală și prăbușire, încercând să-și țină privirea ațintită pe geam, dar imaginea stratului pufos de nori o îmbia la somn. Ca să stea trează, se concentrează asupra zbârnâitului motorului și a umbrei avionului care aluneca peste nori fără să-i atingă. Plutirea aceasta a umbrei aproape o ameți, de aceea căută altceva ca să rămână trează. Remarcă în spațiul dintre cele două fețe de sticlă ale geamului cum, în marginea de jos, se formase un mic abur, din cauza frigului de la înălțime. Câteva clipe se gândi că dincolo de ochiul de sticlă era extrem de rece, chiar dacă soarele bătea calduș în geamul ei. În scurt timp, peisajul cu nori albi și cerul infinit, albastru se preschimbă în coame de dealuri, dreptunghiuri de păduri și întinderi mari de pământ negru. Prin spărturile plafonului de nori se perindau,

în funcție de înclinația avionului, porțiuni de peisaj, sate cu case mici, îngheșuite, ca de jucărie. Cum avionul, din cauza unor goluri de aer, părea că urcă și coboară în același timp, legănând-o, ochii fetei se închiseră și capul îi căzu, fără s-o asculte, pe umărul tovarășului de drum. Mai deschise o dată ochii, dar chipurile celorlalți pasageri își pierdură contururile, plutind în gol prin fața ei până se topiră într-o pastă alunecoasă, străvezie. Adormi și i se păru că s-a înălțat spre tavanul avionului, dar, de acolo, ceva o trase puternic în jos. Apoi se trezi speriată, pentru că avu probleme cu urechile, clipi iute și încercă să deschidă gura ca să-și scoată aerul din plămâni. Respiră precipitat. Vru să se scuze pentru neatenție, dar nu putu articula niciun cuvânt. Prin geam, razele soarelui pătrunseră până în interiorul

avionului, lăsând să se vadă în lumina lor tremurătoare particule fine de praf. Încercând să-și țină ochii deschiși, Dora urmări câteva secunde zborul lin și imponderabil. Când pilotul izbuti să aducă avionul la sol și simți pământul, se bucură, iar inima începu să-i bată puternic. Abia aștepta să cadă în brațele tatălui ei și să se lase în grija lui. Să nu-și mai bată capul cu nimic. Anul petrecut în Japonia fusese greu pentru ea, fiindcă trebuise să se descurce singură, să ia decizii și să rezolve totul fără să apeleze la părinți, cum se obișnuise în Cluj, la facultate. Era de ajuns să-i spună tatălui că avea o mică problemă, iar el, fără ezitare, se urca în mașină și venea imediat în ajutorul ei. Dacă n-o făcea, mama și bunica stăruiau pe capul lui până când, în cele din urmă, trebuia să se execute.

Când motoarele avionului se opriră, fata văzu cum călătorii țâșniră brusc de pe scaune, își căutau bagajele, își strângeau lucrurile și manevrau telefoanele. Unii vorbeau deja la telefon cu cei care veniseră să-i aștepte, își dădeau întâlnire. Dora nu avu putere să facă la fel, abia reuși să-și ia rucsacul în spinare. Nu mai știa cine-l coborâse de sus, de la bagaje, cui să mulțumească. Și, în general, toate se amestecară în capul ei, deoarece nu-și mai amintea mare lucru. Drumul cu autobuzul de la avion spre aeroport, sosirea bagajelor, toate acestea se contopiră în mintea ei, învălmășindu-se. Făcea ce făceau ceilalți, lăsându-se condusă de o putere din afara ei, imposibil de identificat, dar precisă, asemenea comenzilor unui robot. Asta o salvase de la prăbușire. Abia putea să respire și ținea mereu gura deschisă.

Și, Doamne, ce somn îi era! Se bucură că nu mai trebuia să se alinieze și la coadă la verificarea documentelor. În așteptarea bagajelor, se tolăni pe un scaun. Îi vedea ca prin ceață pe ceilalți pasageri agitându-se nerăbdători. Cineva spuse ceva, dar nu auzi nimic. Îi vedea doar buzele mișcându-se. Apoi, observându-i căștile din urechi, și-a dat seama că omul nu i se adresa ei, ci vorbea la telefon. I se păru că trecu o eternitate până se porni banda și îi sosi geamantanul burdușit cu multe cadouri pentru părinți și pentru bunica. Abia îl ridică de acolo. Nu mai știu când și-a luat rămas-bun de la italianul de Bistrița sau dacă a făcut-o. Iar când trecu de ușile magnetice, buimacă, se opri locului, nevăzându-l pe tata. El observase primul și, când se apropie de ea, îi căzu pur și simplu în brațe. Te-am sunat! i

se păru că-i spune tata, dar nu înțelegea unde... Nu mai știa nici cum au ajuns până în parcare. Nici drumul cu mașina până la Zalău nu și-l amintea. I se păru că au oprit undeva pe drum, deoarece a vomat. Vomase întreg meniul japonez pe care-l mâncase în cursa de Istanbul. Gustul de sos de soia și *wasabi* îi venise înapoi, în gură, și dăduse totul afară, tăiței *soba*, *sushi* și restul. Cel puțin așa îi spusese tata. Ca prin vis își amintea și ea că vomase.

Își mai aminti chipurile crispate, expresiile de îngrijorare ale mamei și ale bunicii, care o dezbrăcaseră de haine și-i puseseră o pijama curată. Mirosul de detergent proaspăt o amețise și o făcuse să cadă din picioare. S-a trezit câteva ore mai târziu, pe la miezul nopții, cu puțină febră, iar când a ajuns în bucătărie ca să bea apă, a observat pe

masă, în lumina străvezie a lunii, farfuria de plăcinte neatinsă. După ce a îndepărtat șervetul alb, așezat deasupra, cu gândul să mănânce una, mirosul de varză i-a provocat o greață de nesuportat. Aproape că a leșinat. S-a târât până la baie, apoi s-a întors în pat. Și a căzut într-un somn greu, traversat de imagini, vise, stări și senzații amestecate. Expresia de spaimă de pe chipul bunicii o urmărea prin vis și încerca să înțeleagă ce se întâmplă cu ea, dar nu putea. Bunica se mai împușinase la trup față de cum și-o amintea, i se păruse că slăbise și că avea mai multe riduri decât în închipuirile ei. Pentru prima oară se gândi la ea ca la o femeie bătrână. N-o văzuse niciodată cu acea expresie pe chip, fiindcă fusese mereu plină de viață și de veselie. Dora era sigură că din cauza ei își pierduse bunica pofta de viață și

își promise să se facă bine cât mai repede. Adormi cu obrazii arzând, amintindu-și zâmbetul luminos al bunicii.

Din acea noapte, timpul i se păru că zboară, ca în filme, când, pentru a reda impresia de fugă, imaginile anotimpurilor se derulează unele după altele, neconținut, iar spectatorul trăiește în salturi, trecând de pe străzile cu pomi înfloriți pe țărmurile scăldate în soarele orbitor al verii, apoi în grădina unde vântul toamnei poartă prin aer frunze roșii, uscate și, mai departe, în diminețile de iarnă, strălucind de albeața zăpezii. Și, din nou, cât ai clipi, se derulează alte imagini cu o primăvară nouă, o nouă vară și tot așa, până când timpul se oprește iar pe loc, la scena de unde se reia povestea. La fel treceau și pentru ea zilele, nu chiar atât de repede, ca anotimpurile în filme, dar abia ce se

lumina de ziuă că dimineața se și preschimba, cât ai clipi, în seară și întunericul înghițea toată lumina de la geam, făcându-se noapte și iarăși dimineață. Mama și bunica veneau să-i dea de mâncare pe rând. Mânca puțin și, în general, bea apă și înghițea un fel de zeamă de legume sau supă cremă. În clipele de conștiență se întreba de ce nu-i trecea oboseala drumului și de ce nu și-a revenit încă. Ar fi trebuit, după un somn bun, să se refacă. La patul ei se perindau mama, tata, bunica cu cărțile de rugăciuni, apoi numai mama. Care era medic și care nu se mai dezlipi de la căpătâiul fetei. Îi luase sânge, secreții din gât. Îi administra medicamente și, o dată, i-a făcut o injecție. Îi lua mereu temperatura și tensiunea. Sunt bolnavă! îi trecu atunci prin minte, dar nu reuși să articuleze nimic. Ce am, oare?

Într-o dimineață leșinase în baie și se lovise cu genunchiul de gresie. Când o dusesse în pat, tatăl ei purta mască și vizieră. I se păru foarte caraghios cum se deghizase și îi veni să râdă. Apoi aiură mult, de la febră. Când se deșteptă, se strădui să-și amintească ce visase, dar nu avu în minte decât frânturi de imagini cu temple budiste care se amestecau cu trenurile aglomerate, japonezi cu măști pe față, grădini cu cireși, zăpada din vârful muntelui Fuji și chipurile colegilor din căminul studentesc. Își aminti că avea în geaman-tan cadourile pentru părinți și cutii cu prăjiturile din făină de orez. Bunicii îi cumpărase un batic splendid din mătase, cu motivul florii de cireș. Abia aștepta să i-l dea. Dar unde o fi bunica? se întrebă, dar căzu din nou în somnul greu. Apoi visă oameni cu măști, cu

viziore. În nări nu avea decât miros de haine transpirate. Se trezea noaptea din cauza pijamalei ude și a părului lipicios, dar adormea la loc. În ultima vreme o hrănise tata și, când l-a întrebat despre mama, el i-a spus că e la spital. Lucrează! Se liniști și readormi.

Într-o bună dimineată, când se trezi, observă pe fereastră magnolia. Abia ieșise din toropeala somnului și clipi des. Era singură în cameră și în toată casa nu se auzea niciun zgomot. Florile mari ale magnoliei aveau un aer țeapăn, nefiresc și solemn, dar păreau atât de proaspete și de curate. O rază de soare intrase pe fereastră și se așeză cuminte, veselă pe perna ei, chiar lângă obraz. Se bucură văzând-o. Și, dintr-odată, lucrurile din cameră începură să prindă contur și să semene cu ceea ce știa. Contemplă dulapul de haine, de pe

ușile căruia îi zâmbeau cu gura până la urechi câteva personaje favorite din *anime*-uri. Privirea îi alunecă apoi pe masa de birou, lăsată în ordine, în urmă cu un an, la cutia de creioane și la globul pământesc pe care-l primise într-a șasea și care, dacă-l puneai în priză, se lumina din interior. De la birou își roti privirea înspre rafturile de cărți, trecu în revistă dicționarele de limba engleză, cele câteva cărți de școală și romanele pe care le citise pentru bac. Niciodată nu se bucurase atât de mult ca acum la vederea titlului romanului *Ion*. Cât de mult detestase acest roman, din care n-a înțeles nimic, deși profesoara de română își dăduse toată silința ca să-i facă pe elevi să priceapă patima de pământ a personajului. Acum se bucura numai privind cotorul cărții și zâmbea ca de-o fericire pe care numai miracolul

ți-o poate da. Era miracolul revenirii la viață. Cele trei litere din titlul romanului îi jucau pe dinainte ca o profeție fericită. Dacă nu și-ar simți mâinile și brațele amorțite, ar fi în stare să se ridice, să ia cartea din raft și să înceapă să citească. Atât de mult se bucură de viața ce-o simți revenindu-i în trup, de parcă un ser binefăcător, miraculos i s-ar fi împrăștiat prin vene, trezind-o și insuflându-i viață. Ceața care-i cuprinsese capul în toată perioada asta se împrăștia ca suflată de un vânt cald. Era atât de preocupată să-și regăsească camera întreagă, așa cum o lăsase cu un an în urmă, încât nu se gândi la nimic. Stăruia cu privirea asupra fiecărui lucrușor, legându-l de trecut și de viața de dinainte. Era în sfârșit acasă!

Apoi începu să se frământa. Unde e mama? Tata? Bunica Maria, pe care abia

aștepta s-o strângă în brațe?! În casă domnea o liniște ciudată. Chiar dacă mama și tata erau la spital, bunica Maria trebuia să fie acasă. O fi la bucătărie, își spuse mulțumită. Își simțea încă greu capul, dar știa sigur că nu mai avea febră. Noaptea aceea nu transpirase defel, însă pijamaua și așternutul miroseau greu. Abia aștepta să facă un duș. Să se spele pe dinți... Se ridică la marginea patului și-și căută papucii. Ceva moale, catifelat și cald îi atinse picioarele goale. Era motanul tărcat care se freca de glezna fetei, mieunând încet. Bucuroasă, Dora se aplecă și-l luă în brațe, dar, fiindcă era încă slăbită, i se păru foarte greu și-l lăsă jos.

— Ce mare te-ai făcut, grasule! râse ea fericită. Hai la bunica! Să ne dea să mâncăm ceva, că mi-e foame... mai zise

și deschise ușa camerei. Mama! Tata! Buni! Buni! Unde sunteți?

Dora făcu un tur al casei, dar nu găsi pe nimeni. Își spuse că bunica o fi la piață, iar mama și tata la spital. Din bucătărie ieși pe terasă, atrasă de lumina și căldura soarelui. Dădu acolo cu ochii de geamantanul mare cu care venise din Japonia, nedesfăcut. Afară era cald și plăcut. Fericită, de parcă i-ar fi dezlegat cineva de la ochi o legătură neagră, contemplă grădina. În lumina soarelui, iarba proaspătă strălucea orbitor. Își lăsă papucii pe terasă și făcu câțiva pași desculță în iarba netăiată și încă udă de roua dimineții. Avu un sentiment ireal, ca de vis. Perii aspri, răcoroși ai ierbii îi mângâiară gleznele, în timp ce soarele cald îi depuse pe creștet sărutări de catifea. Zidul din spate al grădinii, înecat în iederă, i se păru mai apropiat ca în amintirile ei. Chiar și grădina îi

apăru mai mică decât o știa, dar, Doamne! ce frumoasă o văzu, chiar așa, înghesuită între curțile vecinilor și stradă. Încremenirea de acum a timpului i se păru aproape fantastică față de viteza cu care trăise în ultimele zile imaginile din vise și din stările febrile. Într-atât de mare era nemișcarea dimineții, încât aproape o ameți. Dar, în acea neclintire, izbucni dintr-odată zgomotul puternic și enervant al mașinii de tuns iarba. Apoi, răzbi până la ea mireasma de iarbă tăiată. Brusc, mirosul proaspăt îi umplu nările și plămânii. Lumina albă a soarelui umplu grădina și făcu să lucească totul în jur. Prin aer roiau albine și mici vietăți cu aripioare translucide. Își dădu seama că, de când se îmbolnăvisese, ceva amorțise în ea, toropind-o și că, după atâta timp, se redeșteptă la viață, stăpânită de o nouă nerăbdare. Nerăbdarea de a vedea oameni, forfotă,

de a vorbi cu cineva. Până și zgomotul mașinii de tuns iarba nu mai era atât de supărător ca altădată. Era atât de fericită, încât i se părea că în starea ei de beatitudine nimic nu ar mai putea s-o tulbure. Îi venea să zburde, ușoară și liberă. Dacă n-ar fi așa de slăbită! Dar cât o fi, oare, ceasul? se întreabă, revenind pe terasă. Când pătrunse din nou în casă, i se păru că era frig și că în bucătărie plutea o tăcere mohorâtă, de casă nelocuită. Încă slăbită, înfrigurată, se întoarse în camera ei și se strecură în pat. Adormi legănată de vise. Erau primele vise *adevărate* după delirul și fantasmagoriile din ultimele nopți. Se revăzu în somn alergând prin grădină, într-o cascadă de raze luminoase. Zâmbea fericită. O visă pe bunica, vru să alerge la ea, dar se împiedică de cordonul mașinii de tuns iarba. I se păru ciudat că mașina mergea singură.

Ceva o trezi, poate zgomotul din bucătărie sau cel al mașinii de tuns iarba din vis. Cu ochii deschiși, se concentrează și, atunci, auzi din nou zgomotul de vase, apa de la chiuvetă. Se ridică și alergă iute.

— Buni! Buni! strigă fericită.

Dar în bucătărie dădu de tatăl ei, care, în prima clipă, o privi cu o expresie îngrijorată, ezitantă, apoi se lumineă dintr-odată la față.

— Te-am trezit! se scuză el. Am scăpat ceva pe jos! Of, nu mă descurc! mai zise cu ciudă.

— Nu, tata, nu m-ai trezit! Sunt bine! îi zâmbi și alergă veselă la pieptul lui, cuibărindu-se ca atunci când era mică. Sunt bine...

Tatăl o ținu în brațe și parcă nu-i venea să-i mai dea drumul, o mângâie pe păr și-o sărută pe creștet. Cu capul

culcat pe pieptul lui, fata îi simți însă zbuciumul inimii.

— Tata, unde e buni? Mama? întrebă, forțându-se să se desprindă din strânsoarea brațelor lui.

— Mama e la spital...

— Lucrează? E de gardă?

— Nu! E internată la spital, dar acum e bine! A ieșit pozitiv primul test și am internat-o imediat. Nu a avut nevoie de ventilație, i-am dat numai oxigen. Tu ai ieșit negativ la ambele teste, de aceea mama te-a îngrijit acasă până s-a îmbolnăvit și ea. Acum e în afara oricărui pericol! spuse el repede, ca și cum ar recita o poezie gata învățată.

— Dar ce zi e azi? întrebă Dora.

— Miercuri! A trecut o săptămână de când te-ai întors...

— Și am fost bolnavă în timpul ăsta?

— Da! E o anchetă epidemiologică în desfășurare. Mama ți-a făcut testul de coronavirus, dar a ieșit negativ. Și a doua oară la fel, însă nu ți-a scăzut febra. Apoi s-a îmbolnăvit și ea... Cât mă bucur că ești bine! zise și o trase din nou la pieptul lui.

Veștile acestea o tulburară, dar bucuria vieții care o copleșise în grădină, apoi în vis îi stăruia încă în inimă, încălzind-o. Apoi, subit, își aminti de bunica Maria și se desprinse din brațele tatălui. Se dădu câțiva pași în spate, speriată.

— Și bunica? îl întrebă, presimțind ceva rău după felul în care chipul tatălui se întunecă.

— Buni n-a rezistat! A fost îngropată ieri! A murit luni dimineața. Sunt reguli noi cu înmormântările și...

— Ce?! Nu! strigă fata. Eu sunt de vină! Din cauza mea...

Și, dintr-odată, zgomotul mașinii de tuns iarba răzbi până la ea și i se păru de nesuportat, nedrept și indecent tot-odată. La fel de indecent ca bucuria de a trăi pe care o simțise de dimineață în grădină și pe care acum o nega cu toată ființa ei. O înecă plânsul și tot ce i se păruse pur, frumos și viu în acea dimineață se topi, făcând loc unui gol fără margini, cu neputință de tăinuit... Trupul tânăr însă nu voia s-o asculte și să se cutremure de durere. Îi era foame. Când, mai târziu, s-a așezat la masă și a început să mănânce, cu motanul în brațe, plângea și râdea vinovată printre lacrimi.

Judecata de Apoi

Pictorul bisericii din satul Dumbrava de Sus, un bărbat frumos, de vreo cincizeci de ani, impunător, cu chipul sever, ca sculptat în marmură, se plimba în pronaos printre schele, găleți cu nisip, saci cu ciment, vase de aramă și saci cu câlți, ținând în mână un sul de hârtie cu schița Judecății de Apoi. Fusesse tocmit să termine pictura până la Rusalii și nu mai avea de pictat decât pronaosul, dar starea de urgență instituită în țară din cauza noului coronavirus dăduse peste cap planurile lui și ale părintelui Timotei, parohul bisericii. Se angajase în fața părintelui să-și continue munca

artistică, fiindcă nu se temea de virus, dar îi era greu să-și procure la timp materialele. În biserică ar fi putut să lucreze nestingherit, nu intra în contact cu nimeni și ar fi izbutit să încheie lucrarea la termen. Îi lipseau însă unele materiale și vopsele și încă nu știa cum va reuși să le procure. Prin ușa larg deschisă a pronaosului răzbăteau bâzâitul grăbit de albine și cântecul vesel al păsărelelor. În aerul înmiresmat, primăvara înainta după rânduială, slobod, ca o zeitate nevăzută. Prunii înfloriseră în curtea bisericii și o adiere caldă purta prin aer petalele care pluteau de colo colo, lăsându-se să cadă amețite în smocurile noi de iarbă, pe garduri sau pe treptele de la intrarea în pronaos, murdare de praf și var.

Părintele Timotei, un bătrân blajin, slab și ușor încovoiat, se învârtea și el

în pronaos, încurcându-l pe artist, fiindcă făcea ce făcea și, ori de câte ori se dădea în lături, nimerea iar în calea maestrului. Preotul nu mai avea mult până la pensie și, ca să-și țină promisiunea față de preoteasă, care murise de cancer cu un an înainte, stăruia pe lângă pictor să termine lucrarea, ca s-o poată inaugura cu fast, așa cum se cuvine. Gândul că izbutise să înalțe o biserică de la temelie îl îmbărbăta și-i dădea speranța că Dumnezeu va trece cu vederea la Judecată câteva dintre păcatele cele multe ale vieții sale, dintre care cel mai grozav era patima băuturii, o patimă larg răspândită în satele noastre și nu numai.

— Părinte, eu pictez și cu virusul ăsta, că nu mi-e frică! îl asigură pictorul. Băiatul, ucenicul meu, vine să m-ajute, că-i trebuie și lui bani! Problema e cu

materialele pe care le-am comandat, zise pictorul. Mai ales vopselele din Italia, care e acum închisă, din cauza bolii. Galbenul de Siena, vermillonul și ultramarinul trebuiau să ajungă săptămâna asta... Am sunat în Italia, mi-au spus că totul era pregătit, dar sunt probleme cu transportul. Tirurile stau blocate în vămi. Pe vremuri, pictorii își preparau singuri vopselele, dar acum...

Pictase mai multe biserici în satele și orașele din toată Transilvania și își crease o faimă de artist foarte talentat, sigur pe mâna lui. Picta frescă cu precizie și rapiditate și nu era nimeni în branșă care să-l întreacă. Câștiga bine, era serios când începea o lucrare, iar reputația că își respecta întotdeauna contractul îl recomanda mai abitir decât talentul. Nu punea mare preț pe aprecierile

artistice ale oamenilor simpli din satele unde picta, știind să impresioneze prin culori vii și ținutele impunătoare ale sfinților și arhanghelilor, dar, în sinea lui, era pe deplin încredințat de harul artistic cu care fusese înzestrat. Respecta regulile canonice și, în general, era un bun creștin. Nu bea decât la ocazii, ceea ce era lăudabil, mai ales printre artiști. De câte ori părintele Timotei venea să-l îmbie la un *păhăruț de vinișor*, strâmba din nas, ca și cum necuratul însuși l-ar atrage în ispită, încercându-i necredința. În acea zi rămăsese singur, fiindcă ucenicul fugise cu mașina până în oraș ca să aducă materiale. De aceea, neavând cine știe ce de făcut, îl acceptase pe părintele Timotei în preajmă, lucru de neconceput atunci când picta. Aștepta totuși să plece părintele ca să urce pe schelă și să-și pregătească

compoziția la care spera să înceapă lucrul din ziua următoare. Cartoane numerotate cu schițe zăceau într-un colț al încăperii. Pictorul cerceta cartoanele, punându-le în ordine. Părintele, încurcându-i calea, nu se mai îndura să plece. Era ușor afumat, dar din ochii tulburi răzbătea acea bunătate a bețivilor care-și dau prea bine seama de starea lor, dar n-au ce face.

— Aici, începu pictorul, ridicând mâna spre perete, va fi Judecata de Apoi!

Și, indicând cu degetul un punct oarecare pe peretele alb, dat deja cu două straturi de var, îi explică părintelui că îl va picta pe Hristos stând pe un tron de foc, cu haină strălucitoare, albă. Cu dreapta, Hristos îi va binecuvânta pe sfinți și pe cei drepți, iar cu stânga, a insistat pictorul, căutând aspru înspre preot, le va indica păcătoșilor sălașul

chinurilor. Bătrânul preot tresări ușor, se dădu un pas în lături din fața artistului, sughiță, surprins el însuși, apoi tuși și spuse repede:

— Nu există oameni fără greșeli, fiul meu, numai sfinții... da, ei sunt fără de prihană! Mucenicii, mucenițele, cuvioșii, cuvioasele au dus o viață în curățenie, fără păcate. Noi, oamenii... zise și se înroși...

Pictorul nu-l luă în seamă, continuând să explice ca și cum ar recita din erminii, că pe Hristos îl va reprezenta înconjurat de o lumină mare, în raze strălucitoare.

— Pe laturi, zise, simțindu-se inspirat, se află Maria și Ioan Botezătorul, cei 12 apostoli cu ramurile virtuților în mâini și, apoi, după ordin și hram, restul dreptilor și dreptcredincioșilor...

— Preoteasa mea a fost o femeie evlavioasă! spuse părintele, înviorat de amintirea luminoasă a celei ce-i fusese soată. A murit, săraca, din cauza băiatului nostru... O, Doamne! zise și oftă. Nu ți-e sete? îl întrebă subit pe pictor, scăpărând din privire o luminiță vie.

Pictorul, înțelegând unde bate părintele, se prefăcu că nu aude întrebarea și continuă nemilos.

— În stânga lui Hristos se văd păcătoșii, laolaltă cu diavolii și trădătorul Iuda, regii tirani, închinătorii la idoli, anticriștii, ereticii, criminalii, bețivii! zise și apăsă ultimul cuvânt cu tărie.

Părintele se scutură de parcă l-ar fi ars cineva cu fier topit. Se fâstâci, râse încet și șopti ca pentru sine:

— Există și iertare! Am văzut într-o biserică o pictură cu Fecioara Maria stând pe o bancă între un înger și tâlharul

cel bun, care ținea crucea în spate, ca să ne aducă aminte că, prin credință, ne putem izbăvi. Ce bine m-am simțit, numai privind-o. Trebuie să iertăm! zise, ridicându-și ochii înspre pictor.

Prin poarta deschisă a pronaosului izbucni dintr-odată o ceartă între vrăbii, asurzitoare și atât de aproape, încât neastâmpăratele păsări acoperiră cu sfada lor ultimele cuvinte ale preotului, pe care pictorul mai mult le intui decât le auzi.

— Da, să iertăm! Dar omul e obligat să se îndrepte, părinte! Să apuce pe calea cea bună! De-asta pictez eu totul așa de real! Ca să înțeleagă oamenii! Când creștinii văd fluviul cel de foc țâșnind de la picioarele lui Hristos și pe diavoli cum îi chinuiesc groaznic cu lănci și cârlige și-i aruncă în flăcări, cei păcătoși au datoria să se îndrepte. Să

se înfricoșeze și să se îndrepte. Asta e arta! zise plin de emfază și-și aminti discuțiile din tinerețe cu colegii de la Artele Frumoase despre menirea artei de a mișca sufletele, de a alunga întunericul din om, dar și despre geniul artiștilor.

Pictorul se înflăcăra pe măsură ce vorbea și, ridicând tonul ca să acopere larma vrăbiilor, ținu o adevărată predică despre puterea de transfigurare a artei pictorilor de biserici, în care credea ca într-o adevărată religie. Părintele asculta dând ușor din cap, abătut. Chipul posomorât, spatele ușor gârbovit contrastau cu razele luminoase de bunătate care răzbăteau fugar prin privirea lui, alternând cu umbrele de îndoială.

— Nu e totul pierdut pentru om! spuse el, foindu-se.

Și, ca să nu-l mai încurce pe pictor, care făcea pași mari și gesturi largi, se așează pe un taburet plin de praf și pătat de vopsele, fără gândul că s-ar putea murdări. Părea preocupat de ceva ce tocmai i se înfiripase în minte și totul se învâlmășea cu vorbele inspirate ale pictorului. Odată cu eliberarea spațiului de mișcare, pașii maestrului deveniră mai mari și, măsurând pronaosul de la un capăt la altul, atent să nu dea peste gălețile cu var și nisip, se înflăcăără, vorbind cu schițele sub braț despre rolul sacru al artei sale.

— Virusul ăsta, părinte, e de la Dumnezeu! ajunse, în fine, la o concluzie. Ca să se pocăiască oamenii! Să-și amintească românii de Părintele din Ceruri. Să nu mai trăim ca și cum n-ar exista și cealaltă lume! Vin mulți

la biserică, dar câți cugetă la cele sfinte, te întreb pe dumneata?!

— Apăi, cam așa e! Toată lumea e afectată de virus, zise părintele. Și în America... Dar noi, românii, suntem oameni mai necăjiți. Cu probleme și multe griji. Oamenii de aici, din sat, au copiii departe, în cele țări, și mulți se tem că vor muri singuri... Să nu le țină nimeni o lumânare...

Părintele nu era amator de discuții filosofice, se obișnuise de când predica la sat – adică de-o viață – să vadă lucrurile în simplitatea lor și să se adreseze deschis oamenilor, pe limba lor, să nu pomenească de lucruri de care creștinii n-au auzit sau nu le-au văzut. De aceea sătenii îl iubeau. Că nu vorbea ca din cărți. Că-și deschidea sufletul, dar îl deschidea cu ușurință și pe al credincioșilor.

— Uită-te, zise cinstit, și la mine! Fecioru' meu nu e în altă țară, dar ce folos că e cu mine! Nu se gândește la părintele său... Preoteasa a murit de necazul băiatului, nu de cancer. Și cât ne-am mai bucurat amândoi când s-a născut!

Pictorul auzise că băiatul popii, avut mai la bătrânețe, după multe rugăciuni, fusese răsfățat de părinți, dar nu le adusesese decât neazuri. Că marea lui pasiune erau mașinile și că făcuse praf până atunci vreo cinci sau șase, trecând prin grozave accidente, din cauza vitezei. În ultimul accident, dat și la televizor, se rostogolise de două ori. Mașina s-a făcut zob, dar șoferul ieșise dintre fiarele contorsionate pe picioarele lui. Felul acesta de a trăi al băiatului stricase sănătatea preotesei, ziceau oamenii. Părintele, în loc să-l certe ca să-l îndrepte, nu făcea

decât să-i dea alți bani. De o nouă mașină. De unde îi va mai da bani, dacă se pensionează?!

— Nu-i treaba mea, părinte, dar dumneata, începu pictorul, simțindu-se brusc înflăcărat, ai greșit aici!

— Și ce trebuia să fac? întrebă el, ridicând înspre pictor ochii blajini, tulburi.

— Să intervii la timp! Să-l povățuiești ca un părinte bun! Să-l cerți, dacă trebuia. Să nu-i mai dai bani!

— Cât m-am rugat și cât n-am postit! făcu el rușinat. Și... el o lua de la capăt cu viteza. Încă n-a omorât pe nimeni, dar mai știi, dacă nu se oprește la timp! Ce să fac?! se tângui. În dreapta lui mânia, Dumnezeu mă pedepsește prin băiatul meu...

Apoi își ridică încetișor capul, clipind des. Părea preocupat de o idee pe care

se vedea că nu știa cum s-o formuleze încă în cuvinte. Îl inspiraseră, în mod evident, și cuvintele pictorului și n-ar fi vrut să piardă prilejul să dea curs speranței ce-i mijise în suflet.

— Dumneata pictezi păcătoșii împinși în foc, zise atunci, fiindcă păcatele sunt la fel de când lumea, dar mai sunt și unele noi, care poate că n-ar strica să le arătăm tinerilor. Ca să înțeleagă și ei că există o pedeapsă în Ceruri... Aici, pe pământ, se scapă mai ușor, dar acolo...

Pictorul căzu pe gânduri. Ce spune, oare, bătrânul ăsta?! Se gândise și el uneori că ar trebui să se adapteze cumva la vremuri. Dar cum? Putea să picteze ctitorii de azi, înveșmântați după tipicul zilelor noastre, așa cum o făcuseră toți maestrii până la el. Asta da! Dar altceva ce?! Nu! Trebuia să se țină de canoane,

fiindcă arta religioasă avea totuși regulile ei stricte! Dar poate că unele lucruri ar mai trebui cumva reînnoite. Oamenii de azi nu mai știu de ciumă, însă știu de coronavirus. Să-i picteze pe doctori îngrijind bolnavi de virus, îmbrăcați în hainele albe de cosmonauți, după cum îi arată la televizor?! Cu mănuși și viziere! Ce revoluție artistică ar fi asta! Și peste o sută de ani criticii de artă să explice în cărți *inovația* lui... Hmmm. Ca să se îndrepte răul și să se miște ceva în sufletul oamenilor, nu-i de ajuns ca pictura să fie reușită, respectând canoanele... Ci să fie pe înțelesul oamenilor de azi. Artă ar trebui să se adapteze!

— Și ca să înțeleagă băiatul ăsta al dumitale că nu e bine ce face, ce-ar trebui să pictez în Judecata de Apoi?

întrebă artistul ușor amuzat, dar interesat totuși de părerea bătrânului. Ai?

— N-ai putea, zise părintele, fâstâcindu-se și uitându-se într-o parte, să pictezi un băiat care cade cu mașina în foc?... Undeva mai la margine, să nu se observe... adăugă privind în găleata cu varul uscat, crăpat. Ca să-i arăt că nu e bine ce face... Că băiatul meu tot asta zice: n-am omorât pe nimeni, n-am mințit, n-am furat... De ce să merg în iad? mă întreabă. Și n-am știut ce să-i răspund... Dacă vede mașina cum cade în foc, poate se îndreaptă...

— Doamne! făcu pictorul, ridicându-și brațele în aer. O mașină în fluviul de foc al lui Hristos! mai zise, cutremurat de provocare. Aș putea fi amenadat de episcop, dacă ar vedea așa ceva!

— Da! Ai dreptate! Nu m-am gândit... Iartă-mă, ce știu eu! zise părintele și ochii parcă i se umplură de lacrimi.

Bătrânul tăcu câteva clipe, adâncit în gânduri. Vrăbiile încetaseră larma sau se duseseră în altă parte, fiindcă se lăsă tăcerea, dar era o liniște întretăiată pretutindeni de zvonurile nelămurite și urgente ale naturii trezite la viață.

— N-ai vrea să bem un păhăruț de vin? reluă înviorat preotul. Am un vînisor bun, roșu! A rămas de la împărțășanie. Că acum, cu boala asta, și biserica suferă, să știi! Nu vin oamenii la biserică, nu vin nici banii, nici altele...

— Ce-nseamnă asta, părinte! Îți arde acum de vin! făcu a lehamite artistul. Nu știu dacă vitezomanii merg în iad, dar sunt sigur că bețivii acolo se duc! rosti neîndurător.

Se vede treaba că asta îl duru pe părinte, fiindcă se ridică umilit de ustrătoarele vorbe. Făcu un pas către ușă, dar se întoarse spre pictorul care-l privea

de sus, fiind mai înalt ca dânsul. Își aținti privirea descumpănită spre maestru, fixând smocul de păr de pe pieptul artistului, care se întrezărea, bogat și întunecat la culoare, prin cămașa deschiată.

— Artă trebuie să lucreze împreună cu religia! adăugă el moale. Altfel, rămâne în urmă și nu mai are rost.

— Cum așa?! făcu pictorul, din cale-afară de jignit. Tocmai fiindcă lucrez împreună cu religia nu-mi dau voie să inovez! Cine a mai auzit de o mașină în fluviul de foc...

— Poate o căruță! insistă părintele, care își pusese mari speranțe în efectul *transfigurator* al artei pictorului. O căruță cu patru roți! Sau cu două, ca pe vremea romanilor. Erau căruțe pe vremea aceea, nu?!

— Adică, reîncepu pictorul, dumneata, care ești părinte, nu ești în stare să-i spui o vorbă de îndreptare, ca să te țină minte toată viața? Și să-l faci să se căiască? Crezi că, dacă eu fac o căruță în fluviul de foc, băiatul o să se îndrepte? Asta mi-e greu s-o cred!

— Atunci arta dumitale... zise bătrânul blând și se opri încurcat.

— Iartă-mă, părinte! sări pictorul ca ars. Dar dumneata ar trebui să-i spui băiatului ce e bine și ce e rău! Ca tată și ca popă! Spune-i că nu-l mai ajuți dacă nu se îndreaptă! Amenință-l că nu-l mai primești acasă! Pedepsește-l! fulgeră artistul iritat. Și spune-i că nu-l mai ierți dacă greșește iar...

— Păi, tocmai asta e! zise bătrânul, clipind din cauza soarelui care intrase prin poarta deschisă a pronaosului. Că, dacă eu, ca tată, care îl iubesc, nu-l

iert, atunci cine o să-l ierte?! Străinii?!
Și Dumnezeu, care ne cere să iertăm
altora... Ce-o să zică Dumnezeu despre
un părinte care nu-și iartă fiul?

Și bătrânul se întoarce și păși încet
pe ușă, ferindu-se de-un sac cu ciment
și de-o lopată. La spate, haina preo-
tească se făcuse albă din cauza tabure-
tului murdar de var pe care șezuse.
Artistul dădu să-l atenționeze și să-i
scuture varul, dar ceva din mersul lui
șovăielnic îl opri. Pășea ușor încovoiat,
nesigur, cu mâinile înfundate în buzu-
narele largi ale hainelor negre. Pentru
câteva clipe, până când părintele coborî
cele două trepte, silueta lui umbri dis-
cul soarelui coborât prin crengile de
pruni înfloriți spre apus, dar, pe măsură
ce se depărta pe alee, bătrânul se mic-
șora, topindu-se încet în lumina astrului.
Pictorul rămase cu schițele în mână,

neștiind ce să facă. De ce întârzie, oare, băiatul ăsta? se întrebă, tulburat încă de discuția cu preotul. Ia să-l sun! Dar n-apucă să întindă mâna după telefonul mobil pe care-l avea în buzunarul de la piept al cămășii, că pe trepte năvăli ucenicul. Era transfigurat la față.

— A fost un accident la ieșirea din oraș! zise el, vorbind iute. O mașină s-a rostogolit și s-a oprit în parapete. Probabil viteza... Nu știu cum a reușit treaba asta, fiindcă sunt goale șoselele din cauza restricțiilor. Sunt patrule peste tot, verifică actele... De unde vii? Unde mergi? În ce scop? Am întârziat fiindcă s-a oprit circulația și nu ne-au dat drumul până n-au măsurat nu știu ce... Unii ziceau că s-au dat la întrecere cu mașinile.

— A murit cineva?

— A fost și ambulanța, dar n-am văzut nimic... Erau multe mașini de poliție.

— Nu pandemia omoară România! urmă pictorul plictisit. Mi-ai adus materialele?

O noapte de gardă

Salonul înfățișează un adevărat tablou al timpului nostru, dar greu de imaginat cu numai două luni înainte. Echipamente medicale sofisticate, fire și monitoare pe care se derulează cifre și simboluri în diferite culori lasă impresia unei scene dintr-un film de science-fiction. Dar nimic nu dă mai grozav această senzație decât cele două umbre albe, echipate din cap până în picioare în combinezoane cu glugă, de parcă ar fi cosmonauți, mișcându-se prin salonul cu nou-născuți. Pe față poartă măști de protecție și ochelari cu vizorul plat, care se leagă cu o bandă elastică în jurul capului.

După un nou tur de verificare a aparatelor de monitorizare a bebelușilor, cele două umbre albe se retrag în încăperea alăturată, despărțită printr-o ușă care, în mod normal, rămâne tot timpul deschisă. Una dintre cele două femei, cea mai voinică, asistenta Elisabeta sau Eli, cum îi spun colegele, se așază de-a curmezișul pe patul de spital din camera de gardă, cu spatele sprijinit de perete. E atât de obosită, că nici să fumeze nu-i mai vine! Începe o nouă tură de noapte în zona de carantină. Colega ei, Marilena, fiind mai tânără, ocupă loc pe scaunul de la masă, ca să scrie raportul și să completeze hârtiile.

— Doamne, își spune Eli, clipind des, ca să nu adoarmă, e atâta de scris! De parcă am fi scriitori... O grămadă de hârtie, pixuri... telefonul... bomboane.

Cu ochii pe jumătate închiși, în mintea ei lucrurile încep să se încetezeze, tavanul să se lase în jos, apoi, lent, să urce și să coboare iar. Muzica în surdină de la radio o leagănă în același ritm cu pereții care dansează și ei. Se forțează să biruie somnul și să nu aștească, deși pleoapele dau să se închidă, grele. De câteva zile, de când bebelușii au fost depistați pozitiv cu noul virus, cele două asistente trăiesc într-o agitație permanentă. Nu au voie să părăsească spitalul și sunt obligate, în timpul gărzii, să poarte acele costume de protecție incomode. Riscul de îmbolnăvire e atât de mare, încât, din cauza tensiunii și a oboselii, lui Eli îi vine să doarmă tot timpul. Abia așteptase să-i pregătească pe bebeluși pentru culcare și să se întindă pe pat. În ultimele nopți nu se odihnisse bine, iar ziua, de când

maternitatea intrase în atenția presei, nu reușea să doarmă defel, fiindcă li se ceruse să fie vigilente și să nu facă greșeli. Cu infinite precauții, dădea câte-o fugă la demisol, afară, lângă geamul de la spălătorie, ca să tragă grăbită câteva fumuri de țigară. Avea noroc că Mari, colega ei, era foarte conștiincioasă și nu se culca până nu termina cu toate hârtiile. Moleșită de căldura din încăperea și de muzica tinereții ei, pe care îi plăcea s-o asculte la postul Magic FM, Eli vedea ca prin vis spinarea lui Mari, aplecată asupra hârtiilor și, fixând crucea albastră pe care o formau benzile aplicate peste cusăturile combinezonului acesteia, clipi des. Făcând o nouă efortare ca să nu închidă ochii, își mută privirea înspre salonul bebelușilor, întrezărind prin ușa deschisă un rând de pătuțuri care se făceau tot mai mici,

mici de tot. Zumzetul îndepărtat al aparatelor și somnul bebelușilor o îmbiau, mai mult ca niciodată, la somn. Golul din cadrul vag luminat al ușii se adânci, devenind un obiect colorat, rotitor, care se tot mărește, apoi, o topire dulce o cuprinse și își simți pleoapele îngreunate, iar trupul alunecându-i ca într-o baie fierbinte. Se strădui să-și fixeze privirea în planul îndepărtat, pe unul dintre ecranele monitoarelor, întrezărit prin ușa deschisă a salonului, dar semnalele mute, luminoase avură un efect hipnotic asupra ei. I se păru că i s-a aburit vizorul plat al ochelarilor, însă era conștientă că aspectul de ceață era dat de pânza ce-i cuprinsese pleoapele închise. Ca într-un vis, îi trecură pe dinaintea ochilor imaginile acelei seri, derulându-se îndărăt, cu repeziciune, asemenea unui film în care se dă timpul

înapoi. Mai întâi văzu salonul cu cei zece bebeluși dând din mânuțe în pătuțurile lor. Se mișca printre ei, străduindu-se să-i înveselească în timp ce le făcea poze cu telefonul. Pozele le va trimite mamelor, izolate în alt salon. De când fuseseră testați pozitiv cu noul virus, mamele nu mai aveau voie să-și vadă bebelușii. Pozelor, trimise de Eli și de Mari, mamele le răspunseseră cu multe cuvinte de mulțumire. Firește, în condiții de normalitate, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel, ar fi primit cafea și bomboane de ciocolată de la tații fericiți, dar, de când cu pandemia, regulile se schimbaseră peste noapte. Toată lumea era speriată și nimeni nu știa ce va fi. Dormeau și mâncau în spital, iar bomboanele de ciocolată se terminaseră. Dar, cum în tot răul era și-un bine, Eli începuse să fumeze mai puțin. Se

învăţase cu ţigara încă din liceu şi, în ciuda unor încercări cu sau fără metodă, încă nu izbutise să se lase. Te pome-neşti, îşi spusese, că se va lăsa şi de fumat cu pandemia asta! Pandemia... Ah! Eli lucra de treizeci de ani acolo şi nu trăise niciodată ceva similar. Îşi aminti ca prin vis de prima naştere la care, ca tânără angajată, asistase, de primii copii ţinuţi în braţe. De primele tablete de ciocolată, de pachetele de ţigări Marlboro primite în dar. Emoţiile, tensiunea, spaima şi bucuriile, pe toate le retrăi în fuga scurtă şi intensă a unei clipe. În aceeaşi maternitate născuse şi ea doi copii, un băiat şi o fată. Acum erau amândoi mari.

Ce repede trecuse totul! Parcă n-a fost decât un vis! gândi, schimbându-şi poziţia.

Foșnetul combinezonului o trezi și-o făcu să deschidă ochii, dar nu pentru multă vreme, deoarece decorul din jurul ei nu se schimbase defel, părându-i-se chiar mai moale și mai pufos ca înainte.

— Ce bine e! Cald... liniște... șoptește, furată de somn.

Apoi îi apăru în fața ochilor micul Victor, un băiețel firav, ușor febril, cu pielea fețișoarei încă boțită. Se neliniștise când i-a pus, în seara aceea, scutecul și i-a văzut culoarea mai închisă a pielii. Nu plângea deloc, dar era mereu încruntat. Nu era nimic în neregulă cu el, spusese doamna doctor, deoarece îi făcuse un examen complet după naștere. O fi din cauza noului virus! își spusese Eli. Mama lui Victor era o fată drăguță și veselă, mereu cu zâmbetul pe buze. Fusesse atât de fericită când l-a născut! Era primul ei copil

și abia aștepta să meargă acasă, când a căzut ca un trăsnet vestea cu covidul. Toată familia fusese însă alături de tânăra mamă și o încurajase. Părinți, mătuși, unchi, veri, nași și vecini. Ce viitor frumos îl aștepta pe micuț! visă Eli mai departe. Îl văzu acasă, în pătuțul lui, în camera albastră pe care i-o pregătiseră părinții. Apoi i se păru că timpul alunecă înainte, ca o roată în plină viteză, și-l văzu pe băiat umblând, spunând primele cuvinte, pe părinți minunându-se cât era de frumos și de deștept. Îl văzu mergând pe bicicletă, jucându-se, crescând și ajungând adult. Căsătorindu-se și având copii, la rândul lui.

O viață rânduită și fericită! își spuse Eli în sinea ei, căznindu-se să nu adoarmă.

Toate îi trecură pe dinainte ca și cum le-ar fi văzut aieveya și ar fi participat la fiecare eveniment din viața micuțului. Imaginile despre Victor i se amestecară cu cele despre propriii copii. Când și l-a imaginat pe Victor pe bicicletă, a suprapus imaginea pe amintirea băiatului ei, care a învățat să meargă pe bicicletă la țară, la părinții soțului. Coborând o mică pantă, denivelată, copilul prinsese viteză cu bicicleta și, sperindu-se, a căzut, spărgându-și buza de sus. Fiind asistentă, Eli știuse ce să facă pentru a-i opri sângerarea.

— Cum trec toate! își spuse închi-zând ochii și adormi.

Dar numai pentru o fracțiune de secundă, fiindcă se trezi iar, își corectă poziția, văzu banda albastră de pe combinezonul colegei, spinarea arcuită deasupra mesei, baletul mâinilor care se

întindeau să ia ceva de pe micul raft de pe perete și se pierdu, din nou, învăluită în amorțeala somnului.

Își aminti de băiețelul care dormea lângă pătuțul lui Victor și care nu avea încă nume. Mama lui, Mădălina, o fată de șaisprezece ani, nu-i pusese nume, zicând că-l așteaptă pe tatăl copilului ca să decidă. Dar trecuseră două zile de la naștere și tatăl nu venise. E adevărat că pandemia dereglase oarecum normalitatea lucrurilor, dar Eli era convinsă că fata nici nu știa cine era tatăl și că nu va veni niciun tată ca să înregistreze copilul. Spre deosebire de Victor, care părea un mormoloc mic, nedezvoltat, băiețelul Mădălinei era frumos ca un înger. Fața îi strălucea ca de-o lumină vie, iar obrazul îl avea curat ca lacrima. De obicei, în primele zile, din cauza faptului că stau ascunși în burta

mamei, pielea feței bebelușilor, până se curăță, e cam boțită, dar la copilul Mădălinei era albă și catifelată, ca o petală de magnolie. Îi plăcea să doarmă cu căpușorul într-o parte, iar de sub bonețica mișcată i se vedeau câteva fire de păr și urechea mică, abia schițată, dar frumoasă. Cu cine l-o fi făcut, oare? se întrebese Eli când l-a așezat prima oară în pătuțul lui. Acum i se păru că vede ca prin vis umbra unui băiat frumușel, cu mustața abia mijită, dând târcoale Mădălinei. Ea îi cedase fără împotrivire, bucurându-se de deliciile pe care le descoperea în dragostea din-tâi. Erau deliciile pe care Eli le trăise ea însăși, ca tânără fată, îndrăgostindu-se de bărbatul ei. Dar, totodată, copilul cel frumos putea fi făcut și cu concubinul violent al mamei fetei. Hmmm...

Câte cazuri din astea nu arată la televizor, la emisiunile de după-amiază... Cine știe cu cine l-o fi făcut și cum se va fi desfășurat momentul conceperii copilului. Numai Dumnezeu știe! În orice caz, natura, ca să-și râdă de toate, crease o floare de băiat, de parcă s-ar fi inspirat din reclamele la scutece, și nu din genele părinților nesimțitori la frumos. Eli vede totul, mai departe, deslușit. Și-o închipuie pe Mădălina ajungând cu copilul acasă, într-o magherniță de la marginea orașului. E o noapte de aprilie friguroasă, cu ploaie și vânt. La ferestrele mici ale casei de pământ nu arde nicio lumină. Numai câinii latră în întuneric, zăpăciți de frig. Fata intră în casă cu copilul în brațe. În sobă, focul s-a stins de mult. Copilul e trântit pe un pat de zdrențe, unde pare că se mișcă ceva. Cât de clare și de adevărate

îi apar lui Eli aceste imagini, ca și cum ar fi de față. Ieșind de sub plapuma zdrențăroasă, concubinul mamei fetei se ridică la marginea patului. E un bărbat vânjos, încă tânăr. Poartă un maieu alb, dar murdar.

— Te-ai întors, tu, fată? o întreabă el, somnoros și amețit încă de aburii alcoolului. Bine că ai venit! Că boala asta de virus ne cam strică afacerea...

Spune rânjind cuvântul *afacere*.

— Maică-ta e la produs, dar nu iese nimica... Tu ești toată speranța. Ea e bătrână deja pentru asta. Tu ești proastă, nu înțelegi nimic din viață! Tot muiere ești, cu minte de muiere! De aia trebuie să mă ascuți, că e spre binele tău... Noroc aveți cu mine, putorilor! mai zice cu mândrie scârbită și, ridicându-se ca s-o întâmpine, scuibă înspre soba prăpădită.

Mădălina se uită la el, indiferentă. Îi e totuna ce se întâmplă cu ea, prima oară i-a fost mai greu, fiindcă nu știa cum e. Acum știe și nu i se pare mai îngrozitor decât să fie bătută. Pe copilul nou-născut abia l-a privit, în ambulanță, în drumul spre casă. Ba chiar îi trecuse prin minte că ar fi fost mai bine pentru el să moară de virusul ăsta de care vorbea lumea. Ar fi scăpat și ea de o grijă... A vrut să-l abandoneze în spital, dar, din cauza restricțiilor cu noul virus, nu a reușit să fugă, așa cum plănuise. Pusese ochii pe halatul unei asistente, pe care-l observase în cuierul din încăperea de gardă. Trecuse de mai multe ori prin fața acelei camere și, profitând că nu era nimeni, nu făcuse decât să întindă mâna înspre cuierul care se găsea în dreapta, pe perete, chiar lângă ușă. Îl îmbrăcase apoi fără

remușcări. Fiind o fată tânără, cu un zâmbet plăcut, nu dădea de bănuit. Trecea cu ușurință drept o asistentă sau soră medicală. Numai șlapii din picioare ar fi dat-o de gol, dar nu-și făcuse probleme din cauza asta. Una dintre colegile de salon avea niște saboți albi, frumoși, pe care-i ținea sub pat. Îi luase când femeia ațipise. Și-a pus și o mască pe față, din aceea cum primiseră pe salon toate tinerele mămici, precum și mănuși chirurgicale. După ce își prinsese părul, își pusese pe cap o bonețică de unică folosință, pe care i-o dăduseră când a început travaliul. O descoperise în buzunarul pijamalei cu care o îmbrăcaseră la spital. Echipată astfel, a reușit să traverseze coridorul secției fără probleme. S-a îndreptat spre poarta din spate a spitalului, pe unde observase, de la fereastra salonului, că se făcea

aprovizionarea. A coborât scările de serviciu și a ajuns la ușa din spate, care dădea pe holul de la parter. Ușa era încuiată, fiind nevoie de card ca s-o deschizi. Norocul ei fusese un medic care tocmai intra și care, văzând-o în halat de asistentă, nu i-a acordat nicio atenție. Pe coridorul îngust de la parter, oameni cu măști, echipați în combinezoane, descărcau cutii dintr-un camion cu echipamente. Trecu pe lângă ei fără emoții. Se și vedea afară pe poarta spitalului, liberă din nou. Dornică să-și reia viața de unde o lăsase înainte să afle că era însărcinată. Câte nu făcuse ca să lepede copilul! Sărise de la fereastră direct în grădină. Se culcase cu cine se nimerise. Cărase apă de la fântâna din curte. Dar copilul se încăpățânase să trăiască și să vină pe lume. Numai virusul, dacă se îndura, mai putea să-l

omoare. Cu ochii pe strada care se întrezărea deja ca o promisiune de libertate, înaintase cu pași siguri înspre bariera de la intrarea mașinilor. Era singurul loc pe unde putea să iasă ușor. Auzise vorbindu-se în salon că la poarta principală paza era foarte strictă și că nu avea voie să intre nimeni. În curtea spitalului observase corturile pentru trierea pacienților, dar ea dădu colțul și traversă curtea mică din spatele clădirii. De aici până la barieră nu mai erau decât câțiva metri. Bariera era lăsată, dar se putea strecura cu ușurință pe lângă stâlpul de siguranță. Când se apropie de el, ca din pământ, răsări lângă ea paznicul.

— Unde mergi? o întrebă acesta răstit, prinzând-o de braț. Nu știi că nu are nimeni voie să iasă? Așa e ordinul!

— Mă duc să-mi cumpăr ceva de la chioșc! zisese ea, desprinzându-se.

— Chioșcul e închis! Din cauza pandemiei! Te rog să te întorci! Să nu-mi faci probleme! se înmuiase paznicul.

— Dar lucrez în spital! zise și-i arătă halatul.

— Ordinul e ordin! Nu iese nimeni! Au arătat la televizor și pe internet că asistentele și medicii bolnavi de COVID se plimbă prin jurul spitalului, nestincheriți! Și s-a dat ordin să nu iasă nimeni din spital! Nu-mi risc postul pentru nimeni! Fie tata, fie directorul spitalului! Fie președintele țării! E stare de urgență și legea-i lege!

Mădălina nu avusese de ales și a trebuit să se întoarcă. A lăsat halatul și papucii la toaleta de la etaj și s-a dus înapoi la patul ei. Va trebui să stea în spital până îi vor da ei drumul! Adică

paisprezece zile. Spitalul o va trimite acasă cu ambulanța. După ce va fi din nou acolo, își va relua viața de dinainte. Copilul o va încurca, iar ea îl va neglija, lăsându-l de cele mai multe ori în plata Domnului.

În închipuirile ei, Eli îl vedea pe copilul cel frumușel crescând. Uitat de toți, dar învățând singur să-și poarte de grijă. Să întindă mâna după o coajă de pâine. Să se lupte pentru o lingură de mâncare cu frații mai mici care vor veni pe lume în aceeași maternitate. Învățând să mintă, să fure din buzunare și poșete, dacă i se va oferi prilejul. Să cerșească cu acea privire care să atragă mila trecătorilor. Să fie dus în străinătate – Eli nu știa unde, fiindcă nu fusese niciodată *afară*, dar își putea ușor închipui niște străzi curate, luminoase, cu magazine elegante. Băiatul va fi trimis pe străzi ca

să cerșească. Străinii se opresc uneori să-i dea bani, fiindcă e un băiat frumos, cu pielea albă, fină, cu ochii albaștri. Părul îi cade pe umeri. Câteodată și-l prinde într-o coadă, ceea ce-i dă un aer surprinzător, vesel. Atrage atenția și e folosit în tot felul de afaceri dubioase cu minori. Eli nu omite nimic din tabloul complet al decăderii, care i se conturează limpede în minte, în cele mai sumbre culori.

— O, Doamne! își spuse.

— Eli, dormi?! o auzi ca prin vis pe Mari șoptind. La copilul ăsta al lui Mădălina nu trec niciun nume în registru. Las locul gol...

— Lasă-l! Vedem mâine... mormăi Eli și-nchise iar ochii. Își prinde părul în codiță, ce bine-i stă! mai zise, zâmbind.

Apoi se lăsă furată de alte vise. Dacă Mădălina îl abandonează pe copil în

spital?! Ah! Da, atunci Eli o să-l ia acasă și o să-l crească ea. Nora ei, deși avea deja treizeci de ani, numai la carieră se gândea... Și cât i-ar plăcea lui Eli să aibă un nepot! La fel și fiică-sa, care avea 25 de ani și încă nu se măritase. Fetele din ziua de azi nu se mai grăbesc să facă copii. Bine că se grăbesc cele care nu au cu ce să-i crească... Se și vede luându-l în grijă, ca asistentă maternală, pe copilul Mădălinei. Dacă ar fi bunică, nu s-ar gândi la toate astea, dar așa, iat-o, visează să mai țină în brațe un copilaș, să-l hrănească, să-l mângâie și să-l îmbrace. Câte hăinuțe frumoase există acum pentru copii! Nu mai era ca pe vremea când au fost mici copiii ei! Și cățelușei pe care o avea acasă îi cumpăra hăinuțe de pe internet și era tare drăgălașă, aproape că vorbește când te uiți în ochii ei, dar

Suri (aşa o cheamă) e totuşi un câine. Nimic mai mult! Iar viaţa, uite-o cum a şi trecut! N-ar fi mai bine să ducă copilul ăsta la ea acasă, decât să ajungă pe străzi sau, Sfântul ştie! o jucărie sexuală în mâna unuia şi-a altuia? Cât poate fi de scump să-l crească ea şi bărbatul ei!? Câştigau binişor amândoi, el era instalator... O va ajuta şi statul cu indemnizaţia de creştere, apoi, la pensie, se va şti de un ban... Copiii ei erau pe picioarele lor! Se descurcau. Se văzu cu bebeluşul în braţe, legănându-l, şi-i făcu bine gândul ăsta, ce vis fericit, nespus de dulce! Apoi, ca în vise, îl şi văzu cum împlineşte doi, trei, şapte ani şi iată-l cum merge deja la şcoală. Dar anii zboară şi copilul termină liceul. Copiii ei vor fi fiind departe, dar acesta, *orfanul*, va rămâne mereu lângă ea. O va sprijini la bătrâneţe. Cuprinsă de

această fericire nespus de senină, Eli zâmbea în somn. Și auzea glasul, vocea duioasă a băiatului.

— Mamă Eli! – așa îi va spune, *mamă Eli*. Mamă Eli, ce să-ți aduc să mănânci? Să te învelesc, să nu răcești!

— Vreau clătite! zicea ea, răsfățându-se. Cu dulceață de afine... Și apoi o țigară!

Și el să facă clătite pentru mama Eli. Să i le ducă în cameră. Calde, numai bune de mâncat. Doar gândindu-se la asta, Eli era cuprinsă de o bucurie nemărginită. Își ține cățelușa în brațe și mănâncă clătite cu dulceață de afine. Iar el, frumosul băiat, se uită la femeia care l-a crescut cu dragoste. Acolo, în viitor, deja bătrână, Eli își va spune că a făcut bine luându-l acasă pe băiatul abandonat în spital. Va fi fericită! Se va bucura că, după ce va fi murit și

bărbatul ei, are la bătrânețe un sprijin. Și că nu va fi nevoie să-i deranjeze pe copiii ei, care sunt departe, cu familiile lor. Dar dacă el va întreba de mama lui adevărată? îi trecu prin minte un gând ca un tăiș de bisturiu. Ce-o să facă, oare, *mama Eli*? Înfiripă rapid în minte câteva variante de scenariu, a căror dezvoltare curgea firesc spre fericirea iluzorie de la sfârșit. O variantă mai elaborată, cu final fericit, era aceea în care, văzând condițiile în care a trăit și a murit mama lui (cel mai simplu scenariu i se păru acela în care mama lui nu mai era), băiatul se bucură că avu- sese șansa să evadeze din acel mediu și să fie crescut cu dragoste. Sau mai era și varianta (mai complicată) în care băiatul își dorea să experimenteze viața alături de mama lui biologică, încă în viață. Eli îl va lăsa, convinsă că își va

da singur seama ce noroc a avut să fie crescut de o femeie cu suflet ca ea. Acest gând îi aduse potop de bucurie în suflet și, înduioșată de propria bunătate, se închipui asemenea celor mai curate și bune suflete de pe pământ. Va urma, în acest caz, o perioadă grea pentru ea, fiindcă se va pensiona de la spital și va fi singură de tot, nemângâiată. Va fi murit și instalatorul ei, iar băiatul pe care l-a crescut cu atâta dragoste nu va mai fi lângă ea. Se va fi prăpădit de mult și draga ei cățelușă Suri. Dar după câteva experiențe proaste, băiatul se va întoarce la ea, fiindcă va trebui să revină la mama care l-a crescut. Căci, altfel, cum?! își spuse și i se perindară prin minte câteva scene emoționante de revedere și presimțiri de cea mai dulce fericire.

Asta era tot?! se întrebă, deschizând ochii, și încercă, alungând fructele iluzorii ale închipuirilor ei, să se desprindă de marginea cea subțire dintre vis și realitate. Întrebarea o speriasse și o trezise. Cât se trezise de spaimă, cât din cauza amorțelii gâtului, Eli n-ar ști să spună, dar dădu să se ridice din pat să se dezmoștească. Mari nu mai era la masă, ci se întinsese în fotoliul confortabil din camera de gardă. Dormea. Vizorul ochelarilor de protecție era vag aburit din cauza căldurii respirației. Din salonul bebelușilor nu se auzea nimic. Privind spre geam, își spuse că era încă devreme, chiar dacă i se păru că cerul, deși acoperit de nori, se înălbea încet. Ceasul de perete arăta ora patru și treisprezece minute. Trecu în salonul nou-născuților, unde era aprinsă doar lumina de veghe. În acea liniște auzi

distinct picurul robinetului de la chiu-
vetă. Încă nu venise nimeni să-l repare!
Asta o făcu să-și amintească de bărba-
tul ei. Dar îl uită repede când ajunse
în dreptul paturilor micuților. Ariadna,
Maria-Elena, Tudor Marian, Eric, Antonia,
Luca, Anastasia, Daria, copilul fără nume
al Mădălinei și Victor. Le știa tuturor
numele. Cu toții dormeau liniștiți, în
afară de Victor, pe care-l găsi scâncind
ușor, muțeste. Pe micuța frunte i se
adunaseră broboane de sudoare. Din
colțul gurii îi curgea puțină spumă, care
se prelingea sub bărbie. Semnalele pe
aparate nu arătau bine.

Afară, vântul se întetise, mișcând
înspre geamuri ramurile abia înverzite
ale marilor platani din curte. Când vâr-
furile crengilor se aplecau mult spre
ferestre, abia atingându-le, i se părea
că cineva zgâria cu unghia pe sticlă,

cerând voie să intre. Să o cheme, oare, pe doamna doctor? se întrebă, înfiorându-se, fiindcă nu putea suporta zgomotul produs de unghiile care zgârie suprafețele. Dar nu apucă să se hotărască, când îl văzu pe copilaș deschizând ușor ochii. Nu privea spre chipul mascat al asistentei, ci undeva peste umărul ei. Ca și cum s-ar mai fi aflat cineva în încăpere. O umbră sau un duh nevăzut. În lumina slabă din salon i se păru că vede reflectându-se în pupila neclară a ochilor copilului niște umbre vii. Eli se întoarse în direcția privirii copilului, dar nu văzu nimic, decât tavanul pictat cu imagini din desene animate. Cu stele, planete și comete. Un fior straniu îi străbătu corpul. Pe monitor observă că pulsul copilului începuse să scadă. Se hotărî să-i ia temperatura și se îndreptă spre

măsuța cu instrumente din salon. Deși auzea greu din cauza glugii combinezonului, i se păru că picurul de apă al robinetului devenise zgomotos, intens și ritmat. Ca o pendulă grea. Cum chiu-veta se găsea chiar lângă masa cu instrumente, Eli întinse mâna ca să-l închidă mai bine. Cu toată efortul, nu reuși nicio schimbare. Ridică din umeri și, după ce luă termometrul, se întoarse, foșnind la fiecare pas, la pătuțul copilului. Când se aplecă însă asupra lui, i se păru că nu mai mișcă. Copilul rămăsese cu ochii fixați pe tavan. Lui Eli îi veni să-și dea jos mănușile, viziera (ce groaznic e!), dar își aminti că bebelușul a fost testat pozitiv și se opri la timp. Își puse degetul arătător pe obrăjorul lui. Nu obținut nicio reacție. Când își trase degetul, o adâncitură albă stăruia câteva clipe în locul acela, după care

dispăru. Copilul murise. Semnalele luminoase de pe monitor îi confirmară intuiția.

— Cum e posibil? Așa, subit? O, Doamne!

Ca din reflex, privi înspre pătuțul copilului de alături. Fiul Mădălinei se trezise și el. De parcă ar fi simțit duhul morții trecând. Se uita în tavan, fără s-o vadă pe asistentă. Dădea fericit din mânuțe și zâmbea. Eli își spuse că visează și că totul făcea parte din visele și închipuirile ei. În jurul ei, dintr-odată, totul păru să încremenească, ca la comandă. Crengile copacilor se lipiră de geam, picurul robinetului se opri, luminițele de pe ecranele monitorilor înlemniră. Numai ea acționează ca și cum ar continua să se miște într-un tablou încremenit. Schimbă locurile celor două pătuțuri, care, fiind pe roți, se

mișcau ușor, decuplă și recuplă firele aparatelor, apoi inversă semnele cu numele și codul de identificare de la mânuțe. După ce făcu totul corect, fără urme, reveni în camera de gardă. Se întinse pe pat și adormi de-a binelea. Un somn adânc, fără vise. Când se trezi, era cu câteva minute înainte de șase. Lumina cenușie a dimineții se strecura pe geam, nehotărâtă. Atunci se trezi și Mari. Se ridicară amândouă ca la comandă și se puseră în mișcare ca acționate de un mecanism precis și foarte eficient. Până la venirea schimbului de dimineață, trebuia să termine tot ce aveau de făcut. Unii copii se treziseră și dădeau din mânuțe, atât cât le permiteau firele de care erau legați, alții încă dormeau. De cum se trezi, Eli își intră în atribuții. Vioaie și activă, plină de viață. Uitase de toate visele și

închipuirile nopții, care se topiseră în aer, fără urmă, ca fumul unei țigări grăbite pe care Eli o fuma afară, lângă geamul de la spălătorie.

În timp ce-o schimba pe Maria-Elena, o fetiță care mânca mult și care se trezea întotdeauna prima, Eli simți o mână pe umăr. Era Mari, care îi spusese ceea ce Eli știa deja. Copilul Mădălinei a murit.

— Da?! Vin, șopti și îi făcu semn, arătând spre micuța de care se ocupa.

O înfășă bine și-i potrivi biberonul cu lapte. Știa că fetița n-ar avea răbdare, atât de dornică era să mănânce. După ce făcu totul rapid și cu pricepere, o urmă pe Mari la pătuțul copilului Mădălinei. Se uitară amândouă lung la trupușorul fără viață al copilului. Era primul copil care murea în tura lor. Nu li se mai întâmplase niciodată. Se uitară

una la alta, descumpănite. Lui Eli i se păru că Mari o privește cumva întrebător prin vizorul plat al ochelarilor. Ce noroc cu echipamentele astea! Ridică din umeri și îi făcu semn lui Mari să anunțe decesul, conform protocolului. Când se uită înspre Victor, acesta zâmbea către desenele animate din tavan și dădea din mânuțe.

— Ce-aș mai trage acum o țigară! își spuse Eli, dornică să iasă afară.

Minunata lume virtuală

— Au sosit rezultatele testelor, doamna Sandu! Sunt pozitive! Și dumneavoastră, și bebelușul... Vă rog să vă pregătiți! Ambulanța e pe drum!

În camera copilului, Daniel Marian Sandu, proaspătul tătic, urmărea, cu telefonul în mână, primele reacții la postările cu nou-născutul pe care abia îl adusesese acasă de la maternitate. În pătuțul lui, Victor Emanuel dormea netulburat, ca un înger. Daniel postase poze cu copilul în brațele mamei, în brațele lui de tată fericit, copilul în pătuț, camera copilului. Primele au reacționat cele două bunici: O, *băiatul mamei!*

*Abia aștept să-mi țin în brațe nepotul!
Dar cu pandemia asta, bat-o vina s-o
bată! nu putem ieși din casă, noi,
bătrânii! (mama Tia), Ce mândrețe de
băiat! Doamne, să treacă pandemia...
Vă iubim! (bunica Adela și bunicul
Radu). Mesajele nu mai conteneau:
Seamănă cu tine, Daniel! Când erai
mic... (mătușa Maia de la Arad) emo-
ticoane: zâmbete, pahare de șampanie
(vărul Iulian din Sibiu), *Finul nostru
cel mic și drag! Să ne trăiești! Să des-
chidă ăștia granițele și venim acasă!*
(Cosmin și Delia, nașii din Germania),
Mai făcut unchi, frate-le meu! Ura!
(Tavi, fratele din Dubai), emoticoane
(Marius, prietenul din copilărie), *Să vă
trăiască! Să fiți fericiți! Dumnezeu să vă
dea sănătate! În vremurile astea, sănă-
tatea e mai bună decât toate!* (Maria &
Olimpiu), tot emoticoane (Marius, din*

nou), Pădureanu Ion, ăsta cine o fi? se gândi Daniel, în timp ce derula mai departe, zâmbind fericit. *Victor Emanuel! Ce nume frumos!* (Maria & Olimpiu), apoi zâmbetul îi îngheță pe buze și o răceală cumplită îi cuprinse inima când, printre mesajele de felicitare, se intercalară și *link*-uri cu titluri de pe pagini de știri. „Aflăm că 10 nou-născuți de la maternitatea O. au fost confirmați cu COVID-19. Din cauza numărului mare și a faptului că mamele erau negative, medicii au vorbit atunci despre un rezultat fals pozitiv“ (LiveYouNews.ro).

Sunteți bine, dragii mei? (mama Tia). *Tata a văzut la știri că la maternitatea unde a născut Roxana au fost depistate cazuri cu virusul nou... Cum e Roxana? Vă putem suna?* (bunica Adela). *Dani, dragul meu, sună-mă când poți! Ce se întâmplă? Am văzut știrile...* (mama).

„Bebelușii și mamele sunt rechemati la spital pentru a fi retestati. Este vorba despre un bebeluș din L. care s-a născut la începutul lunii aprilie și care a fost externat împreună cu mama lui înainte să se afle rezultatul testului“ (editor web T.R.).

Mă, fratele meu, e adevărat ce zic ăștia? Sa descoperit virusul și la maternitatea unde a născut Roxana? Roxana e bine? Țiam scris și pe wtsApp... (Tavi, din Dubai).

„La maternitatea din O. au mai fost infectate 13 mame, bebelușii fiind testați negativ, dar rezultatele pot fi fals negative. Și 11 cadre medicale sunt infectate. Rezultatele pentru bebelușul din L. și mama sa au sosit astăzi și sunt pozitive. Ei vor ajunge, în această seară, la maternitate, unde sunt internați numai pacienți cu COVID-19“ (Digital TV).

Când a intrat Roxana în camera copilului, cu fața albă de spaimă și cu ochii în lacrimi, Daniel știa. Bebelușul din L. e Victor Emanuel. Înțelegându-se din priviri, se îndreptară spre pătuțul lui. Se opriră de-o parte și de alta. Ce zi ciudată! De dimineață, când Daniel plecase ca s-o ia pe Roxana de la maternitate, i se păruse, ieșind din casă, că, pentru prima oară, văzduhul, înseninat, începuse să miroasă a primăvară. Părea că natura înviase și, printr-un miracol de neînțeles, totul părea fraged, casele arătau altfel ca ieri, pomii înfloriseră în grădini, văzduhul era mai limpede, înfociat de soare, mașinile înaintau pe stradă ca pe arcuri și, odată cu schimbarea asta uluitoare, Daniel simțise în suflet ceva ce semăna cu acel aer nou și proaspăt din văzduh. Privindu-și acum copilul, îi reveni acel sentiment în suflet.

Ce frumos e! zise și zâmbi înviorat. Va fi bine! șopti apoi, încrezător, îmbrățișând-o pe Roxana. De afară se auzi, mai întâi ca un vuiet îndepărtat, apoi necruțătoare, chiar în fața casei, sirena ambulanței. Oameni în combinezoane albe, cu glugi și cu chipurile acoperite, năvăliră peste ei, separându-i.

„Bebelușii care s-au născut la Maternitatea Spitalului Municipal în ultimele zile sunt infectați cu COVID-19, în timp ce testele mamelor lor s-au dovedit a fi negative [Video]. Declarațiile doctorului M., președintele Asociației Române de Microbiologie, în exclusivitate. Din primele informații, la Spitalul Municipal au fost recoltate probe de la 31 de mame și tot atâția nou-născuți. Testele au fost lucrate pe 7 și 8 aprilie. Rezultatele testelor arată un număr de 9 nou-născuți pozitivi la COVID-19. Menționăm

că testele mamelor acestor nou-născuți sunt negative. Un număr de nouă mame împreună cu nou-născuții lor au fost externate deja, în perioada 4-5 aprilie 2020, în unitatea sanitară fiind în continuare internată o singură mamă“ (comunicatul Grupului de Comunicare Strategică).

Document oficial. Antet Ministerul Sănătății. „Prin prezenta se dispune de urgență o verificare la unitatea medicală menționată cu privire la acest caz și solicită Direcției de Sănătate Publică să demareze ancheta epidemiologică. Totodată, prin Ordin de ministru se dispune reorganizarea activității în cadrul maternităților de pe raza județului. Astfel, în Spitalul Municipal s-au constituit două zone: o zonă verde și una roșie. Pacientele ce se vor adresa acestei

unități vor fi consultate de personal medical care va purta echipament corespunzător, după care se vor izola și vor fi testate Sars-Cov-2. În funcție de rezultat, pacientele vor fi îndrumate către Maternitatea din O., dacă rezultatul va fi pozitiv, iar dacă acesta va fi negativ, vor fi internate la maternitatea-pilot. De asemenea, s-a dispus izolarea la domiciliu a persoanelor externate și retestarea acestora“

UPDATE – „Echipa de control a DSP a stabilit măsuri de reorganizare a activității medicale, pe echipe formate din minimul necesar de resurse umane, atât pentru asigurarea eficientizării serviciului medical, cât și pentru minimizarea expunerii. Ministerul Sănătății anunță că va repeta testele atât pentru nou-născuții depistați pozitiv (în număr de 9), cât și pentru mame“ (Digital TV).

„Cazul celor nouă nou-născuți confirmați cu COVID-19 generează efecte în lanț: Parchetul de pe lângă Judecătoria a înregistrat marți, 9 aprilie, un dosar penal, DSP desfășoară o investigație pentru a afla cum s-au infectat cei nouă bebeluși, iar conducerea DSP a fost schimbată a treia oară, după ce s-a aflat că s-a întârziat testarea mamelor și nou-născuților în favoarea prelucrării unor probe prelevate de la alte persoane“ (editor web I.O.).

Din comentariile cititorilor virtuali: „Am citit foarte multe povești ale oamenilor care au fost tratați cu indiferență când au ajuns în spital, în condiții mizerabile... Toate aceste relatări ale oamenilor nu mi-au lăsat decât o scârbă de sistemul public de sănătate, iar acest sistem, din păcate, include și medicii. De 30 ani, bacterii, infecții, oameni morți pe scările spitalelor, șpagă peste tot

(inclusiv la liftier), îți cumperi absolut tot când ești internat, medici care vin acolo să-și găsească clienți pentru cabinetele particulare ș.a.m.d.“ Răspunde Robin Hood (marți, 18:48): „Știe cineva cât se dă mai nou pentru o cezariană?“ Răspunde Zbârlitu (marți, 19:03): „Managerii sunt problema! Nu sunt specialiști în igienă sau sănătate publică, ci politicieni și manageri improvizați, se c... pe ei“ Răspunde RoboCopistul (marți, 19:23): „500 euro/cezariană“

„La Maternitate sunt internate cinci mame și 15 bebeluși. Dintre bebeluși, trei sunt diagnosticați cu COVID-19, iar starea lor evoluează favorabil, conform doctorilor. Este vorba despre mame de la Maternitatea Municipală și bebeluși care au venit pe lume la aceeași maternitate“ (LiveYouNews.ro).

Ești bine, Roxi? (Daniel pe WhatsApp către Roxana, 17:51). *Da, sunt bine! Testele au ieșit negative. Victor e stabil. E puternic! Așa mi-a zis sora medicală. Te iubesc!*

UPDATE – „La această oră, cei nouă nou-născuți infectați cu coronavirus sunt stabili, mamele acestora diagnosticate negative vor trebui retestate. Încă nu se știe cum: vor fi chemate la spital, sau va trimite DSP personal care să le testeze la domiciliu“

Comunicat al Parchetului de pe lângă Judecătoria. Dosarul penal 7154/P/2020 are ca obiect *„fapta de zădărniciere a combaterii bolilor, privind posibile nerespectări ale măsurilor de prevenire și combatere a bolilor și implicit a reglementărilor în materie, ce ar fi putut facilita infectarea cu SARS CoV 2 a unor*

nou-născuți și a altor persoane – cadre medicale, lebuze și o gravidă“

Conferința de presă a primarului. *Ce poți să spui despre cei care au permis deschiderea spitalului în condițiile în care erau deja cadre medicale și pacienți confirmați cu coronavirus. Criminali! Asta sunt!* Fragment din SMS-ul primit de primar pe telefonul personal de la prietenul lui, șeful Parchetului: *Dragul meu, abține-te de la astfel de comentarii, ce dracu! Ți-am spus să nu te mai iei de ăla! Te poate da în judecată! Și... o încurci rău de tot!*

„Medicul primar neonatolog de la Secția de Neonatologie oferă pentru ascultătorii noștri câteva explicații: „Bebelușii s-au născut la termen și au avut la naștere scor între 9 și 10, deci sunt în general copii sănătoși, fără probleme. Copiii infectați, mai ales la

2-3 zile de viață, nu fac boala, chiar dacă sunt infectați, însă ei pot transmite virusul.” (emisiunea Ziua de Azi: Radio EuropaMea On-line).

„Managerul Spitalului Municipal, de care aparține Maternitatea, a declarat presei că încercarea de a interzice internările și externările până se clarifică situația s-a lovit de presiunile fostei conduceri DSP care amenința cu dosar penal” (editor web M.I.). „Șeful Secției de Neonatologie spune că duminică seara au fost trimise la maternitatea-pilot desemnată ca unitate de tratare COVID-19 mame care au fost depistate pozitiv, fără copiii lor, care nu erau infectați” (Digital TV). Declarații video.

„Bebelușii au fost infectați de un cadru medical care a intrat în contact cu un membru al familiei întors recent din Italia. Deși cunoștea situația, cadrul

medical nu a mărturisit posibila contaminare (Știri de ultima oră). Asistenta ceruse zile libere, dar nu i-a dat voie conducerea spitalului, din lipsă de personal. Primul bebeluș care a murit de noul virus avea și o afecțiune cardiacă asociată“ (Fake News).

Informare transmisă de Grupul de Comunicare Strategică: „Pe teritoriul României au fost confirmate 4.417 de cazuri de persoane infectate cu virusul COVID-19. 460 au fost declarate vindecate și externate. La ATI, în acest moment, sunt internați 274 de pacienți. Pe teritoriul României, în carantină instituționalizată sunt 25.379 de persoane. Alte 91.369 de persoane sunt în izolare la domiciliu și se află sub monitorizare medicală. Până la această dată, la nivel național, au fost prelucrate 43.578 de teste“

În total, 11 paciente s-au infectat cu COVID-19 de la personalul medical al maternității. Șase dintre acestea s-au vindecat și au fost confirmate „negative” la retestare. Suntem foarte fericiți că starea lor de sănătate a fost în permanență una bună, au urmat tratamentul specific noului tip de infecție cu coronavirus, au fost urmărite, monitorizate și controlate, iar astăzi primele 6 mămici merg acasă. Țin să asigur mămicile că bebelușii, născuți prematur, sunt pe mâini foarte bune la colegii mei de la Neonatologie, spune managerul maternității.

A sosit rezultatul testelor, iubitele! Sunt negative! Doctorița zice că ne lasă acasă mâine. Ce fericită sunt! (WhatsApp, fragment din mesajul Roxanei către soțul ei, Daniel). Daniel pe FB. Azi 23:44:

Tuturor, mapamondului, stelelor! Mulțumim lui Dumnezeu, Roxana și Victor sunt bine! Rezultatele sunt negative! Mulțumesc tuturor celor care au fost alături de mine, de Roxana și de Victor în aceste zile de coșmar! Să vă dea Domnul tuturor sănătate! Marius, prietenul din copilărie: emoticoane cu fețe râzând.

„După zile întregi de coșmar, astăzi, la Maternitate, a ieșit, în sfârșit, soarele. Un număr de șase mămici, din totalul celor infectate cu coronavirus, au fost externate în aplauzele personalului medical care a păstrat tot timpul distanța obligatorie. Roxana și-a strâns în brațe, din nou, bebelușul. Declarații printre lacrimi de bucurie. «Plâng de fericire, a doua oară de când s-a născut. Prima oară când l-am născut! Și acum, când am renăscut, amândoi!...»“

*O, Daniel! Prin ce-ai trecut, băiatul
mamii! Am renăscut și eu! (mama Tia),
Plâng și eu...! Să treacă pandemia...
(bunica Adela). Mesajele nu mai con-
tenesc: E un învingător, Victor, ce nume
potrivit! (mătușa Maia de la Arad), Să
fiți fericiți! Dai de băut, omule! (vărul
Iulian de la Sibiu), Finul nostru cel voi-
nic! Un viitor mare te așteaptă, băiatule!
Cum deschid ăștia granițele, cum venim
la botez! Ce dar de Paște, minunat!
(Cosmin și Delia, nașii din Germania),
Să trăiești, fratele meu! Sa terminat coș-
marul! Sunt fericit! (Tavi, fratele din
Dubai), emoticoane cu iepurași de Paște
și un filmuleț video (Marius, prietenul
din copilărie), Dumnezeu să vă dea
sănătate! Și fiul vostru Victor să fie bine-
cuvântat! (Maria & Olimpiu), tot emo-
ticoane (Marius, din nou)...*

„O mamă fericită. Declarații printre lacrimi de bucurie. Plâng de fericire, a doua oară de când s-a născut. Prima oară am plâns când l-am născut! Și acum, a doua oară, când am renăscut, amândoi!...” (LiveYouNews.ro). 103 comentarii, *Îmi place* 268...

Vezi și alte știri. *Gazzetta dello Sport* anunță cel mai scump transfer al sezonului pentru tânărul fotbalist român, în valoare de 5 milioane de euro... Horoscopul zilei. Cei născuți în zodia...

Cuprins

O urăsc!	5
O iubesc!	27
Corona	51
Judecata de Apoi	83
O noapte de gardă	107
Minunata lume virtuală	141

au apărut:

Dan Lungu, *Părul contează enorm*
Eugen Uricaru, *Grădina Paradisului*
Nicolae Breban, *Act gratuit*
Radu Pavel Gheo, *Un drum cu Ceapă*
Nora Iuga, *Hipodrom*
Simona Sora, *Complezență*
Florina Ilis, *Pandemia veselă și tristă*

în pregătire:

Mihai Zamfir, *În așteptare*

www.polirom.ro

Redactor: Adrian Botez

Coperta: Carmen Parii

Tehnoredactor: Vasilica Zevoi

Bun de tipar: iulie 2020. Apărut: 2020

Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. Tipo-Lidana S.R.L.,

Calea Unirii, nr. 35, Suceava

Tel. 0230/517.518; Fax: 0330/401.062

E-mail: office@tipolidana.ro; www.tipolidana.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul

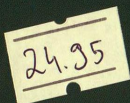
Uniunii Scriitorilor din România

Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Dintr-odată, zgomotul mașinii
de tuns iarba răzbi până la ea
și i se păru de nesuportat,
nedrept și indecent totodată.
La fel de indecent ca bucuria
de a trăi pe care o simțise
de dimineață în grădină și pe
care acum o nega cu toată
ființa ei. O înecă plânsul și
tot ce i se păruse pur, frumos
și viu în acea dimineață
se topi, făcând loc unui gol
fără margini, cu neputință
de tăinuit... Trupul tânăr
însă nu voia s-o asculte și
să se cutremure de durere.
Îi era foame. Când, mai târziu,
s-a așezat la masă și a început
să mănânce, cu motanul
în brațe, plângea și râdea
vinovată printre lacrimi.

„Florina Ilis publică, în premieră, un volum de povestiri. Ea pleacă de la pandemie, de la provocarea actualității, cunoscută nouă tuturor, pentru a sonda, în situațiile de viață imaginate și povestite aici (care pot să fie ale fiecăruia dintre noi, tineri și bătrâni, bolnavi și sănătoși, temători și curajoși etc.), nuanțele sufletului omenesc dintotdeauna și de pretutindeni. Florina Ilis face această investigație atât cu arta, cât și cu forța unui mare scriitor, care știe să intre în cotloanele vieții și să le aducă la lumină (expresie).“

Sanda Cordoș

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-8237-9

9 789734 682379

www.polirom.ro

Carte publicată și în ediție digitală